Pedro Antonio de ALARCÓN

Den trekantede hat

Pedro Antonio de Alarcón

Den trekantede hat

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Pedro Antonio de Alarcón: *Den trekantede hat* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Pedro Antonio de Alarcón: *Den trekantede hat* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

BY NC SA

1. Tiden, på hvilken vor fortælling foregår

Det var i begyndelsen af det århundrede, som nu nærmer sig sin ende. – Årstallet kan ikke angives ganske nøjagtigt: der kan kun slås fast, at det var efter 1804 og før 1808.

Den gang regerede i Spanien endnu Carlos IV af Bourbon – af Guds nåde, som man kunne læse på mønterne og af forglemmelse eller særlig gunst fra Bonapartes side, som de franske blade berettede –; de fleste europæiske suveræner og efterkommere af Ludvig den Fjortende havde mistet deres krone og deres chef havde endog mistet hovedet.

Revolutionens soldat, søn af en obskur korsikaner, sejrherren fra Rivoli, fra pyramiderne, fra Marengo og hundrede andre slag bar allerede Karl den Stores krone og havde fuldstændig forvandlet Europa; han havde dannet og undertrykt nationer, udvidet eller indsnævret grænserne, indsat dynastier; han havde omkalfatret formerne, navnene, sæderne og sædvanerne, ja selv de folkeslags påklædning, over hvis jord han fo'r med sin stridshest lige som et heftigt jordskælv eller ligesom en ond ånd, som de nordiske magter ville have kaldt ham.

Vore fædre var langt fra at frygte ham og fortalte om hans heltebedrifter, som om der var tale om helten i den nyeste ridderroman, eller om ting, der tildrager sig på en anden planet, uden at tænke på, at han en skønne dag også kunne falde ind i deres land for at udøve grusomheder, således som han havde gjort i Frankrig, Italien og andre stater. En gang eller i det højeste to gange om ugen kom posten fra Madrid til de

mere fremragende byer på halvøen og bragte syv eksemplarer af *Amtstidenden* og gennem denne fik folk af betydning (forudsat, at avisen indeholdt slige ubetydeligheder) at vide, om der eksisterede en stat mere eller mindre bagved Pyrenæerne, om der havde fundet et slag sted, hvori seks à syv konger og kejsere havde kæmpet og om Napoleon opholdt sig i Milano, Bruxelles eller Warszawa. Forresten levede vore forfædre på gammelspansk vis; de var temmelig langt tilbage, holdt trofast ved deres sædvaner i fred og i Guds nåde, ved deres Inkvisition og deres munke, ved deres maleriske ulighed overfor lovene, ved deres privilegier, ved deres mangel på borgerlig og politisk frihed; de styredes af biskopper og almægtige corregidorer (for hvis myndighed man ikke let kunde drage en grænse, da de første søgte at bilægge de "evige", de sidste de "timelige" ting); de betalte punktligt deres skatter og tiende og desuden utallige andre afgifter, som det ville føre os for vidt at nævne.

Nu har vi med få ord sagt, hvad der tildrog sig i verden på den tid, vor historie foregår (lad os antage, at det har været i 1805), mens i Spanien det traditionelle såvel i det politiske som i det private liv endnu beherskede alle sfærer, som om den pyrenæiske halvø midt under så meget nyt og så store omvæltninger var omgivet af en anden kinesisk mur.

2. Hvorledes folk den gang levede

I Andalusien f.eks. (i en af Andalusiens byer er nemlig det foregået som du her vil få at høre), stod folk af anseelse meget tidligt op og gik i kirke, selv om det ikke var nogen bodsdag; til frokosten klokken ni spiste de et kogt æg og en kop chokolade med ristede brødskiver; de spiste mellem et og to til middag, holdt deres siesta efter bordet, gik senere ud at spadsere, i skumringen til aftenbøn og drak derpå endnu en gang chokolade, men denne gang med en tvebak. De fornemste begav sig derpå til selskab hos corregidoren eller en anden højtstillet person, der residerede i staden; derfra begav de sig snart efter hjem igen og lukkede porten, endnu førend aftenklokken havde ringet, spiste, ifald der ikke var kommet friske sardeller, salat og ragout til nadver og begav sig derpå straks til sengs, dog ikke førend denne var blevet varmet forinden, hvilket fandt sted de ni måneder af året …

Det var en lykkelig tid, da man i vort land roligt og fredeligt kunne glæde sig ved sine ejendele, støvet og spindelvævet, overtroen, traditionerne, de brug og misbrug, der havde fået hævd gennem århundrederne! Det var en lykkelig tid, hvori det menneskelige samfund endnu kendte en forskel i klasser, tilbøjeligheder og sædvaner! Det var en lykkelig tid, siger jeg … især for poeterne, der i enhver krog kunne finde en legende, en komedie, et drama, en novelle, i stedet for den prosaiske ensformighed, den smagløse realisme, som den franske revolution har bragt os. Det var en lykkelig tid …

Dog, lad os standse med disse almindelige talemåder og omsvøb – og resolut begynde på fortællingen om den trekantede hat.

3. Do ut des

På hin tid altså lå omtrent en fjerdingvej fra byen *** (der hørte til Granada og var sædet for de højeste embeder) en prægtig mølle, der desværre ikke findes nu mere. Den havde en sjældent smuk beliggenhed mellem en med kirsebærtræer bevokset bakke og et overordentlig frugtbart jordstrøg, der tjente en forrædersk og ustadig flod til strandbred og undertiden også til leje.

Af mange forskellige grunde havde denne mølle i nogen tid været det mest yndede mål og det mest udsøgte punkt til udflugter, som de mest fremragende borgere i den oven for omtalte by foretog. For det første var vejen dertil mere fremkommelig og god end de andre i omegnen. – For det andet befandt der sig foran møllen et højt lysthus, der var tæt bevokset med vinløv og var dækket med stenfliser, og som var køligt og skyggefuldt om sommeren, mens man om vinteren kunne sole sig i det, takket være løvets afvekslende kommen og forsvinden. – For det tredje var mølleren en meget agtværdig mand, diskret, med gode manerer og meget begavet, der stedse viste sig velvillig over for de herrer, der beærede ham med deres aftenbesøg, og satte på bordet, hvad årstiden bragte; grønne bønner, kirsebær, havesalat, meloner, druer af den samme stamme, der tjente til tronhimmel for dem, ung majs og ristede kastanjer, også fra tid til anden, når aftenerne var meget kølige, en kraftig vin (den serveredes inde i huset ved lampens hyggelige skin), desuden ved påsketider også nogle stykker skinke.

Var da mølleren så rig eller levede hans gæster således, uden at bryde sig om den dag i morgen? med dette spørgsmål vil du måske afbryde mig.

Hverken det ene eller det andet var tilfældet. Mølleren havde kun sit udkomme og hine herrer var den inkarnerede stolthed og finfølelse, men når den tid kom, hvor det gjaldt om at betale mere end halvtreds forskellige kontributioner til kirken og til staten, havde en møller med en så klar forstand, som denne var i besiddelse af, ikke risikeret noget, når han på den måde havde erhvervet sig forvalteres, munkes, domherrers, skriveres og andre indflydelsesrige herrers velvilje. Deraf kom det, at der var folk, som påstod, at onkel Lucas (dette var møllerens navn) i årets løb opsparede en ganske køn skilling ved at beværte alle mennesker godt. "Deres Nåde vil nok overlade mig denne lille, gamle dør, der nu skal erstattes af en ny," sagde han til den ene. – "Deres Herlighed" (sagde han til en anden), "vil nok sørge for, at ekstraskatten, udsalgsgebyret eller kontributionen af frugt bliver sat noget ned." – "Deres Ærværdighed vil tillade mig, at jeg henter nogle blade i den lille klosterhave til mine silkeorme." – "Deres Højærværdighed vil tilstede mig, at jeg henter lidt træ fra skovene i H. – det vil være nødvendigt, at De medgiver mig en lille seddel, for at det ikke skal koste noget." – "I år kan jeg ikke betale skat." – "Jeg håber, at striden vil falde ud til min fordel." – "I dag har jeg pryglet én igennem og jeg tænker, at han må spadsere i fængsel, fordi han har udfordret mig." – "Har Deres Nåde måske lidt til overs af dette?" – "Har Deres Herlighed måske brug for dette?" – "Kan De ikke låne mig muldyret?" – "Skal De bruge Deres vogn i morgen?" – "Kan jeg sende bud efter æslet?"

Disse spørgsmål gentoges til enhver tid og blev stedse besvaret med et højmodigt "Som De behager."

Heraf vil du kunne indse, at onkel Lucas ikke var på vej til at ødelægge sig selv.

4. En kvindes ydre

Den sidste, men vistnok den mægtigste tiltrækningskraft for herskaberne fra købstaden, hvorfor de om aftenen tog ud til onkel Lukas' mølle, var, at de gejstlige så vel som de verdslige, lige fra biskoppen og corregidoren af (den sidstnævnte er den højeste øvrighedsperson i Spaniens stæder) aldeles ikke fandt det under deres værdighed at besøge møllen, fordi de der fandt et af de skønneste, mest tiltalende og beundringsværdigste værker. Dette værk var fru Frasquita.

Straks på forhånd vil jeg bemærke, at fru Frasquita var onkel Lucas' legitime hustru, at hun var en dydig kvinde og at alle de høje gæster på møllen meget godt vidste dette. Endnu mere: ingen af disse vovede at se på hende for at begære hende. De beundrede hende og gjorde også undertiden kur til hende (naturligvis i hendes mands nærværelse), både munkene og kavalererne, fordi hun var et vidunder af skønhed, der gjorde sin skaber ære.

"Hun er en statue fra det antikke Grækenland," bemærkede en meget lærd advokat, korresponderende medlem af Akademiet.

"Hun er en herlig skabning," sagde den meget dydige prælat.

"Hun er Eva op ad dage," afbrød prioren for franciskanerordenen ham.

"Sun er en stadskarl," sagde militærkaptajnen med salvelse.

"Hun er en slange, en sirene, en dæmon," tilføjede corregidoren, "men hun er en meget god kone, en engel, et barn på fire år!"

Dermed standsede de alle deres lovtaler, idet de fjernede sig fra møllen, mættede med druer og nødder, og begav sig på sædvanlig vis hjemad.

Det fireårige barn, nemlig fru Frasquita, gik i trediverne. Hun var mere end fem fod høj, var udmærket smukt bygget og havde en stolt holdning. Hun lignede en kolossal Niobe, men, da hun ingen børn havde, egentlig snarere en kvindelig Herkules eller en romersk matrone, således som de endnu findes i Trastevere.

Men det mest mærkværdige ved hende var den lethed, den hurtighed og ynde, hun forstod at bevæge sit stolte, yppige legeme med. Hun var ikke i besiddelse af en statues monumentale ro. Hun svingede sig som en pilevånd, hun gik eller rettere sagt fløj som et flagrende slør og dansede som gratien selv. Hendes ansigt var endnu mere bevægeligt og egnede sig derfor endnu mindre for billedhuggeren, og det forekom en endnu livligere på grund af nogle allerkæreste smilehuller; to havde hun på kinderne, et i den venstre mundvig og et midt i den buttede hage. Tænk dig så desuden hendes skælmske miner, det smukke øjenspil, den graciøse bøjning med hovedet, der ledsagede hendes ord, og du vil kunne danne dig et billede af dette pikante, skønne ansigt, der stedse strålede i blomstrende sundhed og evig munterhed.

Hverken fru Frasquita eller onkel Lucas var fra Andalusien; hun var fra Navarra og han fra Murcia, da han var femten år gammel kom han, halvvejs som page, halvvejs som tjener hos den afdøde biskop, til byen ***, og hans herre efterlod ham ved sin død en mølle. Senere tjente onkel Lucas kongen og gjorde som ordonnans hos den tapre general D. Ventura Caro i 1793

felttoget med i Vestpyrenæerne, overværede stormen på Castillo-Pinon, blev længe i de nordlige provinser, hvor han også lod sig frigøre for sine militære pligter. I Estella lærte han fru Frasquita at kende, som den gang kun hed Frasquita, forelskede sig i hende, giftede sig med hende og tog hende med til Granada og til den mølle, der skulle se begge ægtefæller så fredelige og lykkelige på vandringen gennem livet, der er så rigt på glæde og sorg.

Da fru Frasquita flyttede fra Navarra til sit nye hjem, havde hun bibeholdt sin sædvanlige dragt og var derved i det væsentlige forskellig fra alle andre kvinder i omegnen. Hun klædte sig simplere, men dog mere elegant og frit end disse; hun tillod solen og luften at kærtegne hendes bare arme og hendes frie nakke. Til en vis grad var hun klædt som hin tids damer, bar en lignende dragt som dronning Marie Luise; hendes kjole var så kort, at man kunne se hendes små fødder og hendes fine ankler.

Hun bar et kniplingstørklæde, således som damerne i Madrid plejede; hun havde jo nemlig på rejsen til Andalusien tilligemed sin Lucas opholdt sig to måneder i Spaniens skønne hovedstad; håret havde hun sat højt op i en knude, hvilket endnu mere fremhævede hendes skønne hoved og nakke; smukke ørenringe i de små øren, og mange ringe på hendes hårde, men hvide hænder, der allerede var blevet berømte.

Endelig havde fru Frasquitas stemme alle et melodisk instruments toner og hendes latter var så glad og sølvklar, som en herlig klokkeringning på en helligdag.

5. En mands ydre og indre

Lad os nu forsøge på at tegne onkel Lucas.

Onkel Lucas var usædvanlig grim, havde været det hele sit liv igennem og han nærmede sig allerede fyrrerne. Alligevel gaves der få mænd på jorden, der havde et så behageligt og sympatisk væsen. Henrykt over hans livlighed, hans ånd og hans gratie, havde den afdøde biskop udbedt sig ham af hans forældre, for at lade ham opdrage og uddanne til den gejstlige løbebane. Efter at biskoppen var død og den unge mand frivilligt havde ombyttet seminariet med kasernen, udmærkede general Caro ham overfor hele hæren, idet han gjorde ham til sin intimeste ordonnans og sin egentlige tjener i felten. Efter at han havde endt sin militære løbebane, var det lige så let en sag for ham at vinde fru Frasquitas hjerte, som det havde været for ham at erhverve sig generalens og prælatens velvilje. Navarreserinden havde den gang for tyvende gang skuet maj måned og var det mest brændende ønske for alle ynglinge i Estella, blandt hvilke mange var rige; og dog kunne hun ikke modstå Lucas' væsen, hans skæmtende indfald, hans forelskede øjne, der snart havde et spydigt, snart et smægtende og sødligt, men altid et strålende udtryk, og det lykkedes denne murcianer på grund af hans kærlighed og hans talegaver, hans klogskab og gode humør, hans tapperhed og hans pæne væsen ikke blot at vinde denne meget begærede skønheds kærlighed, men også hendes forældres samtykke.

Lucas var den gang, og vedblev at være, lille, i det mindste i sammenligning med sin kone, lidt bredskuldret, meget brun,

havde et meget tyndt skæg og en påfaldende stor næse og lange ører; hans hud var koparret. Kun hans mund var regelmæssig og hans tænder ulastelige. Men kun skorpen, lad det være mig tilladt at bruge dette udtryk, på denne mand var grim; når man gjorde sig den ulejlighed at trænge igennem denne så kom hans fuldkommenheder for dagens lys og disse fuldkommenheder begyndte med tænderne. Så kom stemmen, der var vibrerende, elastisk, tiltalende, undertiden alvorlig og bydende, sød og melodisk, når han bad om noget, og så indsmigrende, at man næppe kunne modstå den. Endelig var alt, hvad denne stemme sagde, stedse tækkeligt, diskret, sindrigt, overbevisende. – Sluttelig boede der i onkel Lucas' sjæl tapperhed, troskab, hæderlighed, sund menneskeforstand, en let opfattelsesevne, der var udviklet ved erfaringen, og trangen til at lære endnu mere, en dyb foragt for de fjantede, til hvilken stand de så end hørte, et vist ironisk træk af spydighed og sarkasme, så at advokaterne betragtede ham som en anden Don Francisco Quevedo i usleben udgave.

Således var onkel Lucas' indre og ydre.

6. Ægtefællernes talenter

Fru Frasquita holdt overmåde meget af onkel Lucas og betragtede det som den højeste lykke på jorden at være elsket af ham. De havde, som vi ved, ingen børn og de bestræbte sig kun for at pusle omkring og pleje hinanden med ubeskrivelig ømhed, men uden at denne ømhed udartede til denne himmelstræbende sentimentalitet, der næsten karakteriserer alle barnløse ægteskaber. Tværtimod, deres omgang var utvungen, munter og tillidsfuld, som det er tilfældet med barnlige legekammerater, der holder af hinanden af ganske hjerte uden nogensinde at sige det til hinanden, end mindre at gøre sig selv regnskab for deres følelser. Ingensinde har der på jorden eksisteret en møller, der blev så godt plejet, var så godt klædt, var så forvænt ved bordet eller havde indrettet sig så hyggelig som onkel Lucas! Ingensinde har en møllerske eller en dronning været genstand for så mange opmærksomheder, så mange kærtegn, så mange smigrerier som fru Frasquita! Og ingensinde har en mølle indesluttet så mange nyttige, behagelige, ja endog overflødige ting til nytte og fornøjelse som denne, der vil tjene til skueplads for denne fortælling næsten i alle dens kapitler.

Hvad der bidrog meget hertil var, at fru Frasquita, den skønne, flittige, kraftige og sunde navarreserinde, havde megen lyst og talent til at pudse op, koge, brodere, feje, bage kager, vaske, til at holde hus og køkken i stand, bage brød, væve, strikke strømper, synge, danse, spille guitar og kort, og til en mængde andre ting, som vi ikke vil opremse alle sammen. Hvad

der bidrog lige så meget hertil, var, at onkel Lucas forstod at lede sin mølle, dyrke markerne, jage, fiske, agere tømmermand, smed og murer, at hjælpe sin hustru med alle huslige arbejder, læse, skrive, regne osv.; for ikke at tale om hans luksus-evner eller overordentlige talenter.

Således holdt onkel Lucas af blomster (ligesom hans kone) og var en så fuldendt blomsterdyrker, at det endog var lykkedes ham ved langvarige kombinationer at frembringe nye sorter. Han var en født ingeniør og havde bevist dette, idet han byggede en sluse og en vandledning, hvorved møllevandet forøgedes med det tredobbelte, han havde lært en hund at danse, tæmmet en slange og havde anbragt en indretning på en solskive, som han havde malet på væggen, så at en fugl udråbte hver time. Endelig havde han ved møllen anlagt en have, der frembragte alle slags frugter og urter, en dam midt i et krat af jasminer, hvori onkel Lucas og fru Frasquita badede om sommeren, et drivhus for eksotiske planter og en brønd med drikkevand. Han havde to æsler, som ægteparret plejede at ride til købstaden eller til de nærliggende egne på, en hønsestald, et dueslag, et fuglehus, en fiskekasse, silkeorme og bistader; der fandtes en bagerovn, en væverstol, en smedje, et tømmerværksted osv. osv., og alt dette i et hus, hvor der kun var otte værelser, på en jordlod af kun et par tønder og som kun vurderedes til 10.000 realer.

7. Det lykkelige ægtepar

Mølleren og møllersken holdt altså overmåde meget af hinanden og man kunne endog fristes til at tro, at hun holdt endnu mere af ham end han af hende, skønt han var så grim og hun så smuk. Jeg siger dette, fordi fru Frasquita en gang imellem var skinsyg og udspurgte onkel Lucas, når denne kom sent hjem fra købstaden eller omegnen, hvor han var gået hen med sin frugt, mens onkel Lucas i grunden godt kunne lide de opmærksomheder, der blev vist fru Frasquita af de herrer, der besøgte møllen. Han var stolt og glad over, at alle fandt hende lige så fortryllende som han; og skønt han godt kunne forstå, at nogle af dem i deres indre misundte ham og gerne havde set, at hun havde været mindre dydig, så lod han hende dog meget ofte være alene uden i mindste måde at være urolig og spurgte hende aldrig bagefter om, hvad hun havde bestilt eller hvem der havde været der under hans fraværelse.

Dette kom imidlertid på ingen måde af, at onkel Lucas' kærlighed var mindre stærk end fru Frasquitas. Det kom snarere af, at han havde mere tillid til hendes dyd end hun til hans; det kom af, at han var i besiddelse af et skarpere blik end hun og vidste, hvor højt han var elsket og hvor højt hans kone agtede sig selv; og det kom af, at onkel Lucas var en helstøbt mand, en mand ligesom i et af Shakespeares stykker, med et roligt, følelsesfuldt sind, der var ude af stand til at tvivle; han troede eller døde; elskede eller dræbte; han kunne hverken finde sig i trappetrin eller i nogen overgang mellem den højeste lyksalighed og tilintetgørelsen af hans lykke. Han var en Othello

af Murcia, i sandaler og tyrkisk hue, således som vi kunne tænke os ham i første akt af en tragedie. Dog hvortil disse sørgelige strenge i en så munter melodi? Hvortil disse ulykkespående lyn i en så livlig atmosfære? Hvortil disse tragiske minder i et historisk genrebillede? I vil snart få det at vide.

8. Manden med den trekantede hat

Det var klokken to om eftermiddagen i oktober måned, fra tårnet blev der just ringet til aftensang, hvilket ville sige det samme som, at samtlige standspersoner i byen allerede havde spist. De gejstlige begav sig hen i koret og de verdslige til deres sovekammer for at holde siesta, i særdeleshed de personer, der på embeds vegne havde været i beskæftigelse hele dagen.

Det var derfor meget besynderligt, at den højtansete corregidor – som man hverken om dagen eller om natten kunne forveksle med nogen anden, dels på grund af det vældige omfang, hans trekantede hat havde, dels på grund af hans prægtige røde kappe og dels på grund af hele hans groteske holdning – ved denne time, der på grund af den umådelige hede kun lidet egnede sig til en spadseretur, gik ud af byen og det til fods og kun ledsaget af en eneste politibetjent.

Den røde kappe og den trekantede hat kan mange mindes endnu den dag i dag. Vi selv, vi alle, der er født i denne by henimod slutningen af Ferdinand VII's regimente, kan mindes, at vi har set hin kappe og hin hat, den sorte hat øverst og den røde kappe nederst, hænge på et søm midt på en forfalden væg på det hus' tårnruin, hvor corregidoren boede; de hang der som en slags absolutistisk spøgelse, en slags retrospektiv karikatur af corregidor-myndigheden, malet med kul og rødt blyant ligesom så mange andre karikaturer, malet af os stakkels konstitutionelle, som samledes der i året 1837 – endelig en slags fugleskræmsel, som tidligere var en skræk for menneskene, og som jeg, det tilstår jeg med bæven, har gjort nar ad, idet jeg til

pøblens store glæde fastelavns mandag bar den gennem hin gamle ærværdige by på det øverste trin af en skorstensfejerstige, mens jeg selv var forklædt som nar ... Stakkels autoritetsprincip! Således har vi selv, vi, som nu så gerne påberåber os dig, behandlet dig!

Hvad corregidorens ovenfor omtalte groteske udseende angår, så bestod det, efter hvad der fortælles, deri, at han havde høje, næsten endnu højere skuldre end onkel Lucas, og kort sagt næsten var pukkelrygget. Han var knap af middelhøjde, mager, svagelig, havde skæve ben og en ganske egen måde at gå på, idet han vuggede sig fra højre til venstre og både forover og bagover, så at det næsten så ud, som om han hinkede på begge ben. Derimod var hans ansigt, efter hvad, der fortælles, regelmæssigt, skønt det var temmelig indfaldent på grund af den totale mangel af tænder, grønligbrunt ligesom hos næsten alle Castiliens sønner, med store mørke øjne, ud af hvilke både vrede, despotisme og begærlighed funklede, med fine og livlige træk, der udtrykte mindre personligt mod end snuhed, der var i stand til alt; desuden så han ret selvtilfreds, halvt aristokratisk og halvt blaseret ud, så at man fik indtrykket af, at denne mand en gang i sin ungdom, trods sine ben og sin pukkel, havde gjort lykke hos damerne.

Don Eugenio de Zuñiga y Ponce de Leon, således kaldtes corregidoren, nedstammede fra en fornem familie i Madrid; han var omtrent femoghalvtreds år gammel, havde i fire år været corregidor i byen, hvor han kort efter sin ankomst havde giftet sig med den mest ansete dame, som vi senere skal tale om.

Don Eugenios strømper (det eneste, man foruden skoene kunne se af hans beklædning under den vide, røde kappe) var hvide, skoene sorte med guldknapper. Da heden på den frie mark tvang ham til at slå kappen til side, så man, at han havde et stort battistes halsbind på, en vest af samme farve som turtelduer, som var pyntet op med grønne striber og kantet med en bred søm, korte benklæder af sort silke, en uhyre stor frakke af samme stof som vesten, en kårde med stålgreb, en stav med kvaster og et anseligt par handsker af gult hjortelæder, som han aldrig trak på, men holdt midt foran sig, i stedet for et scepter.

Politibetjenten, der i tyve skridts afstand fulgte i hælene på corregidoren, hed Garduña. Han havde ikke noget vindende udseende; han var mager, livlig, så, mens han gik, fremad, tilbage, til højre og til venstre, havde en tyk hals, et fladtrykt, modbydeligt ansigt og to hænder ligesom håndjern; han lignede en væsel, der går på jagt efter sit bytte, eller den strikke, forbryderne bindes med, det værktøj, de tugtes med.

Så snart den første corregidor havde set ham, havde han, uden at erkyndige sig nærmere om ham, sagt: "Du skal være min første politibetjent;" og han havde nu været dette under fire corregidorer. Han var otteogfyrre år gammel, bar en trekantet hat, meget mindre end sin herres, som, det gentager vi, var usædvanlig stor, en sort kappe, sorte strømper, sort frakke, stok uden kvaster og en slags stegespid som kårde.

Dette andet sorte fugleskræmsel syntes at være sin prægtig klædte herres skygge.

9. "Hyp æsel!"

Hvor corregidoren og hans følgesvende gik forbi, standsede bønderne deres arbejde og slog hatten helt ned til jorden, mere af frygt end agtelse, hvorpå de med hviskende stemme sagde: "I eftermiddag besøger corregidoren meget tidligt fru Frasquita!" – "Tidligt og alene!" bemærkede nogle andre, der var vant til kun at se ham foretage denne spadseretur i selskab med flere andre personer.

"Hør, du, Manuel, hvorfor går egentlig corregidoren i eftermiddag alene hen til fru Frasquita?" spurgte en bondekone, der red på et æsel, sin mand, idet hun pirrede hans nysgerrighed ved af og til at sige "Hm! Hm!"

"Tænk ikke noget ondt!" udbrød den gode mand. "Fru Frasquita er ikke i stand til ..."

"Jeg siger ikke det modsatte, men derfor kan corregidoren godt være i stand til at forelske sig i hende. Jeg har hørt fortælle, at blandt alle dem, der søger at drive tiden bort i møllen, er denne fruentimmerjæger fra Madrid den eneste, der har slemme hensigter."

"Hvorfra ved du, at han er en fruentimmerjæger?" spurgte manden nu.

"Jeg siger det ikke af egen erfaring. Han skulle såmænd nok tage sig i agt for, selv om han nok så meget er corregidoren, at sige til mig, at jeg har sorte øjne!"

Den, som talte således, var mere end almindeligt grim.

"O, min skat, lad os ikke tale om de folk!" svarede Manuel, "jeg tror ikke, at onkel Lucas er den mand, der ville tilgive ... Det er ikke godt at spøge med onkel Lucas, når han bliver hidsig."

"Men der er dog dem, der siger, at han ikke har noget imod det," bemærkede Josefa, idet hun iagttog sin mand.

"Onkel Lucas er en brav mand," svarede bonden, "og en brav mand kan aldrig tilgive slige ting."

"Ja, så har du ret, lad os ikke tale om de folk! ... Hvis jeg var fru Frasquita ..."

"Hyp, æsel!" råbte manden for at afbryde denne samtale, og æslet gav sig til at trave, så at man ikke kunne høre resten.

10. Fra espalieret

Mens de bønder, der hilste på corregidoren, talte således, vandede og fejede fru Frasquita omhyggeligt den lille stenbrobelagte plads, som dannede forgården til møllen, og stillede et halvt dusin stole nedenunder det med løv tættest bevoksede sted af drueespalieret, som onkel Lucas var steget op i for at plukke de bedste druer og ordne dem smagfuldt i en kurv.

"Jo, jo, Frasquita," sagde onkel Lucas højt oppe i espalieret, "corregidoren gør på en meget mistænkelig måde kur til dig."

"Det har jeg jo allerede for længe siden selv sagt til dig," svarede navarreserinden, "men lad ham kun smægte! Pas på, Lucas, at du ikke falder ned."

"Vær ubekymret, jeg skal nok holde mig fast. Du falder også rigtigt i herrens smag ..."

"Det behøver du ikke at fortælle mig," svarede navarreserinden. "Jeg ved meget godt, i hvis smag jeg falder og i hvis smag jeg ikke falder. Gid jeg blot vidste lige så godt, hvorfor jeg ikke falder i din smag ..."

"Fordi du er meget grim," svarede onkel Lucas.

"Om jeg så er nok så grim og så meget andet, så er jeg dog i stand til at stige op og kaste dig ned."

"Men det kunne lettere hænde, at jeg ikke mere lod dig komme ned fra espalieret ..."

"Sådan kan det gå det, og hvis mine tilbedere kom, så ville de sige, at vi var et par abekatte."

"Og de ville have truffet det rette, for du er en lille abe og det en meget smuk lille abe, og jeg ligner en abe med denne

pukkel ..."

"Som jeg synes rigtig godt om ..."

"Så vil du synes endnu bedre om corregidorens, for den er større end min."

"Oho, Don Lucas, det lader til, at du er skinsyg ..."

"Jeg skinsyg, på den gamle karl? Tværtimod, jeg er meget glad ved, at han elsker dig."

"Hvorfor?"

"Fordi straffen følger synden i hælene. Du kan ikke elske ham; det er jeg lige så vis på, som at jeg ikke er byens corregidor."

"O, hvor du er indbildsk! Men forestil dig en gang, at jeg elskede ham; man har såmænd før hørt så galt."

"Det ville være mig lige så ligegyldigt."

"Hvorfor?"

"Fordi du så ikke mere var dig selv; og hvis du ikke mere er den, du var, eller den, jeg troede, du var, så ville det være mig temmelig ligegyldigt, om du var, hvor peberroden gror."

"Godt, godt, men hvad ville du i så fald gøre?"

"Jeg? Ser du, det ved jeg ikke, for da jeg så ville være en anden og ikke den, jeg nu er, så kan jeg ikke forestille mig, hvad jeg ville tænke efter min forvandling."

"Og hvorfor ville du så være en anden?"

"Fordi jeg nu er en mand, der tror på dig som på sig selv og som ikke har noget andet liv end denne tro. Hvis jeg altså hørte op med at tro på dig, så ville jeg dø eller forvandle mig til et nyt menneske. Jeg ville leve på en anden måde; det ville forekomme mig, som om jeg da først var født; jeg ville have andre følelser. Derfor kan jeg ikke vide, hvad dette andet Jeg så ville gøre med dig. Det ville måske le og vende dig ryggen. Måske ville jeg

simpelthen ikke mere kende dig. Måske ... Men hvorfor skulle vi uden grund ødelægge vort gode humør? Hvad vedkommer det os, om alle corregidorer i verden er forelskede i dig? Er du ikke min Frasquita?"

"Jo, du barbar," svarede navarreserinden, idet hun lo, så det klukkede i hende; "jeg er din Frasquita, og du er min sjæls Lucas, grimmere end Fanden selv, behændigere end alle mænd, bedre end brødet og mere elsket ... Ja, hvad det angår at være elsket, så vil du få det at se, når du kommer ned fra espalieret! Hold dig parat, jeg skal give dig en ørefigen og rive dig i håret, så det falder af hovedet! – Men stille! Hvad ser jeg? Corregidoren kommer der ganske alene ... Og så tidligt! ... Der må stikke noget under."

"Så pas på og sig ikke til ham, at jeg er her oppe på espalieret. Han kommer for at gøre dig en kærlighedserklæring under fire øjne og tror at kunne bedrage mig, mens jeg får min eftermiddagslur. Det skal more mig at høre på hans erklæring."

Således talte onkel Lucas, idet han rakte sin kone den lille kurv.

"Det er ikke nogen dårlig idé!" udbrød hun, og lod igen sin sølvklare latter høre.

"Den forbandede corregidor! Hvad mon han tror, at jeg bryder mig om en corregidor? Men se, der kommer han ... Garduña, der fulgte ham i nogen afstand, har sikkert begivet sig ind i den skyggefulde gård ... Hvilken uforskammethed! Skjul dig godt bagved rankerne; vi ville sikkert få mere at le ad, end du kan tænke dig."

Og efter at have talt således, begyndte den smukke navarreserinde at synge en andalusisk fandango, som hun

allerede skilte sig lige så godt ved som sin hjemstavns sange.

11. Belejringen af Pamplona

"Vær hilset, Frasquita," sagde corregidoren med dæmpet stemme, idet han trådte frem på tåspidserne.

"Velkommen, hr. corregidor!" svarede hun med naturlig stemme, idet hun nejede sig mange gange. "De her på denne tid! Og i den hede! Jeg be'er Dem, tag plads, Deres Nåde! ... Her er dejlig køligt! ... Hvorfor har Deres Nåde ikke ventet på de andre herrer? Her er stolene allerede sat til rette til dem ... i eftermiddag venter vi biskoppen i egen høje person, da han har lovet min Lucas at komme for at smage på de første druer fra espalieret. Og hvorledes går det Deres Nåde? Hvorledes befinder den nådige frue sig?"

Corregidoren var forlegen.

Denne foruroligende væren alene med fru Frasquita forekom ham som en drøm eller en snare, som en fjendtlig skæbne lagde for ham for at styrte ham ned i skuffelsens afgrund.

Han indskrænkede sig derfor til at svare:

"Det er ikke mere så tidligt, som du siger ... Klokken er henved halv fire ..."

I dette øjeblik gav fuglen et gennemtrængende skrig fra sig.

"Den er et kvarter i tre," sagde navarreserinden, idet hun så fast på corregidoren.

Denne tav ligesom en overbevist anklaget, der giver afkald på at forsvare sig.

"Og Lucas? Sover han?" spurgte han efter en pause.

(Vi må her bemærke, at corregidoren, lige som alle de, der ingen tænder har, havde en utydelig og hviskende udtale, som

om han ville sluge sine egne læber.)

"Ja vist," svarede fru Frasquita. "Ved denne tid falder han i søvn, hvor han så end er, om det så er på randen af en afgrund."

"Nå, lad ham blot sove ..." sagde den gamle corregidor, idet han blev endnu blegere end han var i forvejen. "Og min kære Frasquita, hør mig blot ... hør ... kom herhen ... sæt dig herhen ved min side ... jeg har uhyre meget at sige dig ..."

"Jeg sidder allerede," sagde møllersken, idet hun trak en lav stol frem og rykkede denne hen foran corregidoren i hans umiddelbare nærhed.

Efter at hun havde sat sig, slog hun det ene ben over det andet, bøjede kroppen forover, støttede armen til knæet og det friske, smukke ansigt til den ene af sine hænder; og idet hun således bøjede hovedet noget til siden, afventede hun, med et smil på læberne, der bragte fem smilehuller frem, corregidorens erklæring, mens hun fæstede sine skælmske øjne på ham.

Man kunne fristes til at sammenligne hende med Pamplona, der venter en kugleregn. Den stakkels mand ville tale, men sad med åben mund, forstenet ved denne storartede skønhed, ved denne glimrende skikkelse, over for denne frygtelige kvinde med den marmorhvide teint, de yppige former, den smilende mund, med de blå og uudforskelige øjne, over for denne kvinde, der syntes at være en frembringelse af Rubens' pensel.

"Frasquita," mumlede endelig kongens embedsmand med usikker stemme, mens hans blege, med sved dækkede ansigt løftede sig op fra puklen og udtrykte en uhyre stor forlegenhed.

"Frasquita!"

"Således hedder jeg," svarede navarreserinden. "Nå?"

"Alt, hvad du vil," svarede den gamle med grænseløs ømhed.

"Nå, hvad jeg vil," svarede møllersken, "det ved De allerede; hvad jeg vil, er, at De skal udnævne min fætter i Estella til første skriver i købstaden; på den måde kan han komme herhen fra sine bjerge, hvor det går ham meget dårligt."

"Jeg har sagt dig, Frasquita, at det er umuligt; den nuværende skriver ..."

"Er en tyveknægt, en drukkenbolt og et tossehoved."

"Det ved jeg alt sammen, men han står godt anskrevet hos de andre og jeg kan ikke udnævne nogen anden uden kollegiets samtykke. Ellers udsætter jeg mig for ..."

"Jeg udsætter mig for! Jeg udsætter mig for! Hvad ville vi ikke udsætte os for for Deres Nådes skyld?"

"Ville du så til gengæld elske mig?" stammede corregidoren.

"Nej, herre; jeg elsker Deres Nåde i forvejen."

"Kvinde, giv mig ikke nogen titel; sig De til mig eller hvad du selv synes. Vil du altså elske mig? Svar mig ...?"

"Har jeg ikke sagt Dem, at jeg allerede elsker Dem?"

"Men ..."

"Her gives intet Men. De skal få at se, hvor smuk og god min fætter er."

"Du, du er smuk, Frasquita!"

"Synes De om mig?"

"Om jeg synes om dig? Der gives ingen skønnere kvinde i verden."

"Ja, ja, se bare på mig, alting er ægte," svarede Frasquita, idet hun ordnede på sin påklædning og lod corregidoren se hele sin arm, der var en karyatide værdig og hvidere end en lilje.

"Om jeg synes om dig?" vedblev corregidoren, "om dagen og om natten, til enhver tid og overalt tænker jeg kun på dig ..."

"Hvorledes? Synes De da ikke om Deres frue?" spurgte Frasquita med hyklet deltagelse, der kunne have bragt en melankoliker til at le. "Hvor det er skade! Min Lucas har sagt mig, at han har set hende og talt med hende, den gang han satte uret op i Deres sovekammer, og at hun er meget smuk, meget god og meget elskværdig."

"Ikke så meget! Ikke så meget!" mumlede corregidoren med bitterhed.

"Andre derimod har sagt mig," vedblev møllersken, "at hun er meget ond og meget skinsyg og at De er mere bange for hende end for en hasselkæp."

"Ikke så meget, Frasquita," gentog Don Eugenio de Zuñiga y Ponce de Leon, idet han blev rød; "ikke så meget; min kone har sine egenheder, det er sandt ... men det er så langt fra, at hun kan indjage mig skræk. Jeg er corregidoren."

"Men sig mig en gang, holder De af hende eller holder De ikke af hende?"

"Jeg skal sige dig det. Jeg holder meget af hende; eller rettere sagt, jeg holdt af hende, før jeg lærte dig at kende. Men siden jeg så dig, ved jeg ikke, hvorledes det er fat med mig, og hun har selv lagt mærke til, at der foregår noget med mig. Det må være tilstrækkeligt for dig at vide, at det i dag, da jeg ville klappe min kones ansigt, forekom mig, at jeg klappede mit eget. Du ser altså, at jeg ikke mere kan elske hende ... mens jeg ville give alt, hvad jeg ejer, for at få lov til at berøre denne arm, dette ansigt, denne talje!"

Mens corregidoren talte således, søgte han at bemægtige sig Frasquitas blottede arm, men denne, der ikke rørte sig af pletten, strakte hånden ud, ramte så sikkert, stærkt og uimodståeligt med denne, som kun en elefant kan gøre det med sin snabel, corregidorens bryst og kastede ham bagover tillige med stolen.

"Hellige Guds moder!" udbrød navarreserinden, idet hun ikke mere kunne bare sig for at le. "Stolen var åbenbart i stykker."

"Hvad foregår her?" skreg imidlertid onkel Lucas, hvis grimme ansigt kom til syne mellem espalierets grene.

Corregidoren lå endnu stadig på jorden, med ansigtet vendt opad, og han så med usigelig forskrækkelse på denne mand, hvis ansigt pludselig viste sig i luften ovenover ham. Han tog sig ud som Djævelen, der er styrtet ned til jorden, ikke af den hellige Michael, men af en dæmon i Helvede.

"Hvad der foregår?" svarede fru Frasquita hurtigt. "Corregidoren gyngede på stolen, tabte ligevægten og faldt om."

"Jesus, Maria og Josef!" udbrød mølleren nu. "Og har Deres Nåde slået sig? Vil De have lidt vand og eddike?"

"Jeg har ikke slået mig," sagde corregidoren, idet han rejste sig op, så godt han kunne.

Derpå tilføjede han sagte, dog således, at fru Frasquita kunne høre det: "Det skal du bøde for!"

"Derved har Deres Nåde frelst mit liv," svarede onkel Lucas, uden at forlade sin plads oppe på espalieret. "Tænk dig, kone, jeg sad her oppe og så på druerne, så faldt jeg på en gang i søvn og jeg sad så usikkert, at jeg let kunne være faldet ned og have mistet livet, og hvis Deres Nåde nu ikke var faldet og havde

vækket mig i tide, så ville jeg sikkert have knust mit hoved på stenbroen."

"Så, så?" svarede corregidoren; "nå ja, min bedste, det glæder mig. Jeg siger dig, jeg glæder mig meget over, at jeg er faldet. – Det skal du komme til at bøde for," gentog han, henvendt til møllersken. Og han sagde disse ord med et så forbitret udtryk, at fru Frasquita blev bange. Hun så tydeligt, at corregidoren i begyndelsen var forskrækket, fordi han troede, at mølleren havde hørt alt, men at han derpå, overbevist om det modsatte – for onkel Lucas' rolige optræden og forstillelse ville have skuffet selv det skarpeste øje – overgav sig helt til sin harme og begyndte at tænke på hævn.

"O, stig nu ned og hjælp mig med at rense corregidoren; han er jo helt dækket med støv," udbrød møllersken nu. Og mens onkel Lucas steg ned, sagde hun til corregidoren, mens hun med et forklæde børstede hans frakke og en gang imellem også hans øre: "Den stakkel har ikke hørt noget. Han har sovet som en sæk."

Mere end disse ord frembragte den omstændighed, at de udtaltes med sagte stemme, som om der var tale om en hemmelighed eller meddelagtighed i en brøde, en besynderlig virkning på corregidoren.

"Din skælm, du gør nar ad mig?" stammede corregidoren, mens vandet løb sammen i munden på ham og mens han vedblev at brumme.

"Vil Deres Nåde bære nag til mig for det?" svarede navarreserinden i en indsmigrende tone.

Da corregidoren så, at strenghed havde en meget god virkning, forsøgte han at se meget forbitret på fru Frasquita.

Men han mødte hendes forføreriske smil og hendes guddommelige øjne, der syntes at bede om forladelse og da han snart efter var blødgjort, sagde han: "Det afhænger af dig selv, min kære."

I dette øjeblik svingede onkel Lucas sig ned fra espalieret.

12. Tiende og førstegrødegaver

Corregidoren satte sig igen på sin stol; møllersken udvekslede hurtigt et blik med sin mand. Hun så, at han ikke blot var rolig som altid, men at han også af følgende grund ikke kunne undertrykke en latter: hun sendte ham nemlig, da han endnu var på afstand, et langt kys, mens corregidoren ikke så det, og sagde derpå til denne med en sirenestemme, som Cleopatra kunne have misundt hende:

"Nu må Deres Nåde virkelig smage mine druer."

Ja, man måtte virkelig se den smukke navarreserinde (og jeg ville male hende, hvis jeg besad Tizians pensel), da hun stod foran den forbløffede corregidor, frisk, herlig, henrivende, med sine ædle former, med sin tætsluttende kjole, med sin høje vækst, med sine blottede arme, som hun holdt op over hovedet og med en klase af gennemsigtige bær i hver hånd, mens hun talte til ham med et uimodståeligt smil og et bedende blik, hvori frygten endnu afspejlede sig: "Endnu har biskoppen ikke smagt dem, det er de første frugter, som bliver plukket i år."

Hun lignede en pragtfuld Pomona, der byder en skovgud eller en satyr frugter.

Imidlertid viste sig ved enden af det stenbrobelagte gårdrum den ærværdige gamle gejstlige, fulgt af sin skriver, af to tjenere og to pager.

Hans Højærværdighed standsede et øjeblik for at betragte dette så komiske og så skønne billede, indtil han endelig sagde i den salvelsesfulde tone, som datidens prælater plejede: "Det fjerde bud: betal tiende og førstegrødegaver til Guds kirke,

således hedder det i den kristelige lære, men De, hr. corregidor, De nøjes ikke med at bestyre tienden, De vil også nyde de første frugter."

"Biskoppen!" udbrød mølleren og møllersken; de lod corregidoren skøtte sig selv og skyndte sig at kysse prælatens ring.

"Gud lønne Deres Højærværdighed, fordi De beærer denne stakkels hytte med Deres besøg!" sagde onkel Lucas, idet han kyssede ringen med dyb, oprigtig højagtelse.

"Gud velsigne biskoppen og bevare ham endnu i mange år!" udbrød Frasquita, idet hun kyssede ringen efter Lucas.

"Jeg ved ikke, hvad jeg kan gøre for dig, når du kommer mig i forkøbet med velsignelsen i stedet for at bede mig om den," sagde den godmodige gejstlige leende. Og idet han udstrakte to fingre, velsignede han fru Frasquita og derpå de øvrige omkringstående.

"Der har Deres Højærværdige Nåde førstegrødegaverne," sagde corregidoren, idet han tog en klase ud af møllerskens hænder og høfligt bød biskoppen den, "vi havde endnu ikke smagt druerne."

Corregidoren udtalte disse ord, idet han med et hurtigt og kynisk blik betragtede den smukke møllerske.

"Sandsynligvis dog ikke, fordi de er grønne, som dem i fablen," bemærkede øvrighedspersonen.

"Druerne i fablen," forklarede biskoppen, "var ikke grønne, men kun uopnåelige for ræven."

Ingen af dem begge ville uden tvivl sigte til corregidoren; men begges tale passede tilfældigvis således til, hvad der nylig

var foregået, at Don Eugenio de Zuñiga blev bleg af harme og sagde, idet han kyssede prælatens ring:

"De kalder mig således en ræv, hr. biskop!"

"*Tu dixisti*," svarede denne mildt og strengt som en helgen. "*Excuçatio non petita, accusatio manifesta. Qualis vir, talis oratio.* Men *satis jam dictum, nullaultra sit sermo*. Eller, hvad der vil sige det samme, lad os lade det latin fare og holde os til de herlige druer."

Dermed tog han et bær af den klase, som corregidoren rakte ham. "De er meget gode," sagde han, idet han betragtede de gennemsigtige bær, og gav derpå sin skriver klasen. "Skade, at jeg ikke har godt af dem!"

Skriveren gentog, hvad hans herre havde gjort og derpå – lagde han klasen omhyggeligt i den lille kurv.

"Hans Højærværdighed faster," bemærkede en af hans tjenere sagte.

Onkel Lucas, der havde fulgt klasen med øjnene, tog den derpå hemmeligt ud igen og spiste den uden at nogen så det.

Derpå satte de sig alle. Man talte om efterårsvejret, der vedvarende var meget tørt; man talte noget om muligheden af en ny krig mellem Napoleon og Østrig; man bestyrkede hinanden i den tro, at de kejserlige tropper aldrig ville falde ind i de spanske lande; øvrighedspersonen klagede over urolighederne og de dyre tider og priste sine fædres rolige tider, ligesom rimeligvis hans fader priste bedstefaderens tid; fuglen råbte, at klokken var fem ... og på et tegn af biskoppen gik den mindste af pagerne hen til Hans Højærværdigheds vogn og vendte tilbage med en prægtig, velsaltet olivenkage, der var kommet frisk ud af ovnen, man rykkede et lille bord midt ind

imellem de tilstedeværende og skar kagen i stykker. Enhver fik sin del, skønt onkel Lucas og fru Frasquita længe vægrede sig. Og der herskede virkelig en tidlang en demokratisk lighed under hint vinranketag, gennem hvilket de sidste stråler af den nedgående sol trængte.

13. "Kragen fortalte det til ravnen"

Halvanden time senere var alle de høje gæster vendt tilbage til staden. Biskoppen og hans folk ankom først i deres vogn og befandt sig allerede i deres palads, hvor vi uforstyrret vil lade dem nyde deres andagt. Øvrighedspersonen og begge de gejstlige ledsagede corregidoren lige til rådhusets port, hvor han, som han sagde, havde noget at gøre, og begav sig derefter på vejen til deres boliger, idet de ligesom søfolkene så efter stjernerne eller ligesom de blinde famlede sig frem langs med husene. Det var allerede fuldstændig nat, månen var endnu ikke stået op og en offentlig belysning lå endnu i fremtidens skød. Derimod kunne man hist og her se en lygte eller en fakkel vandre igennem gaderne, hvormed en tjener højagtelsesfuld lyste sin herre til klubben eller til besøg hos en slægtning. Næsten ved alle de lave vinduer så man eller havde man en fornemmelse af, at der var en esrom eller anden tavs gruppe. Det var forelskede, der havde holdt op med deres hvisken, når nogen nærmede sig.

"Vi er letsindige!" sagde øvrighedspersonen til de to gejstlige, der gik ved hans side, "hvad vil man tænke om os hjemme, når man ser os komme hjem ved denne tid?"

"Og hvad vil de, som møder os, sige, når de se os efter klokken syv om aftenen vandre omkring som røvere, der søger at drage nytte af mørket?"

"Vi må forbedre os!"

"Denne herlige mølle!"

"Min kone har den slemt i kikkerten," sagde øvrighedspersonen i en tone, der røbede, at han var bange for gardinprædikener.

"Og så mine niecer!" udbrød den ene af de gejstlige. "Mine niecer påstår, at præsterne ikke skulle besøge faddersker."

"Men," afbrød hans kollega ham, "hvad vi foretager os der, kan dog ikke være mere uskyldigt."

"Ja, biskoppen går jo selv derhen."

"Og desuden, mine herrer, i vor alder," svarede den første gejstlige, "jeg fyldte i går femoghalvfjerds år."

"Naturligvis," sagde den anden gejstlige.

"Dog, lad os tale om noget andet; hvor fru Frasquita så dejlig ud i aften."

"O, ja vist, hun er smuk," sagde øvrighedspersonen i en tilsyneladende ligegyldig tone.

"Meget smuk," mumlede den første gejstlige.

"Og," tilføjede den anden; "man kan jo spørge corregidoren om hans mening. Han er utvivlsomt forelsket i hende."

"Ja, det tror jeg!" udbrød den første.

"Javist," tilføjede øvrighedspersonen. "Dog, her skilles vore veje, mine herrer ... God rolig nat!"

"God nat," sagde begge de gejstlige til ham og gjorde nogle skridt i tavshed. "Også han synes om møllersken," mumlede derpå den første, idet han stødte til den anden med albuen.

"Det ser man tydeligt," sagde denne, idet han standsede ved sin gadedør. "Og hvor han er dum! Nå, vi ses i morgen, kollega. Gid druerne må bekomme Dem vel!"

"I Guds navn, i morgen ... Jeg ønsker Dem god rolig nat."

"Sov vel," brummede den anden allerede i døren, hvor et evigt lys brændte ved siden af madonnabilledet.

Hans kollega på gaden gik langsomt henimod sit hus, og mens han uden tvivl tænkte på sin kollega, undslap disse ord hans læber undervejs:

"Også du synes godt om fru Frasquita. Og det er sandt," tilføjede han et øjeblik efter, "man skal lede længe efter hendes skønhed!"

14. Garduñas råd

Imidlertid var corregidoren gået op i rådhuset, ledsaget af Garduña, som han i retssalen førte en mere fortrolig samtale med, end det sømmede sig en mand af hans embede og anseelse.

"Deres Nåde kan stole på en øvet jagthund," sagde den nederdrægtige politibetjent; "fru Frasquita er dødeligt forelsket i Deres Nåde, og alt hvad Deres Nåde nylig fortalte mig, er klarere end dette lys," dermed pegede han på en lampe, der næppe oplyste en lille del af salen.

"Jeg er ikke så sikker på det som du, Garduña," svarede Don Eugenio sukkende.

"Jeg ved sandelig ikke af hvilken grund. Lad os tale åbent! Deres Nåde – tilgiv mig – har en fejl. Ikke sandt?"

"Ja vist," svarede corregidoren. "Men denne fejl har onkel Lucas også. Han er endnu mere pukkelrygget end jeg."

"Meget mere pukkelrygget; der kan ikke være tale om sammenligning. Men til gengæld kan Deres Nåde være Deres ansigt bekendt; De har, hvad man kalder et smukt ansigt, mens onkel Lucas ligner korporal Utrera, der døde af hæslighed."

Corregidoren smilede veltilfreds.

"Desuden," vedblev politibetjenten, "ville fru Frasquita være i stand til at styrte sig ud af vinduet, hvis hun derved kunne sætte sin fætters udnævnelse igennem."

"Det er vi enige om. Denne udnævnelse er mit eneste håb."

"Altså hånden på værket, herre! Jeg har allerede fortalt Deres Nåde min plan. Det drejer sig blot om at udføre den endnu i

nat."

"Jeg har sagt dig, at jeg ikke trænger til råd," skreg Don Eugenio, idet han kom til at tænke på sin vane med at ærgre sig.

"Jeg synes, at Deres Nåde *har* bedt mig om et råd," stammede Garduña.

"Du siger altså, at alt endnu kan lade sig udføre i nat? Nå, den plan synes jeg godt om. For pokker! Så bliver jeg endelig fri for den grusomme uvished."

Garduña iagttog tavshed. Corregidoren trådte hen til skrivebordet og skrev nogle linjer på et stemplet papir, hvorpå han trykkede sit segl på det og puttede det i lommen.

"Fætterens udnævnelse er fuldbyrdet," sagde han derpå, idet han tog en pris tobak, "i morgen skal jeg tale hans sag overfor kollegiet; dette vil give sit samtykke eller der vil blive leveret en batalje, lige så hårdnakket som slaget ved St. Quentin. Er du enig med mig?"

"Ja, ja!" udbrød Garduña, idet han stak fingeren ned i corregidorens snustobaksdåse og tog en pris. "Ja, ja, Deres Nådes forgænger opholdt sig heller ikke ved ubetydeligheder. En gang ..."

"Ingen sladder!" svarede corregidoren, idet han med handsken slog ham på hans tyvagtige hænder. "Min forgænger var et tossehoved, siden han tog dig til politibetjent. Dog, lad os gå til hovedsagen, du siger, at onkel Lucas' mølle hører til den nærmeste lille landsbys område og ikke til vor bys. Er du vis på det?"

"Aldeles vis. Vor købstads retsdistrikt ophører ved den gård, hvor jeg i eftermiddags sad og ventede på Dem. For pokker, bare jeg havde været i Deres sted!"

"Hold mund!" skreg Don Eugenio. "Du er en uforskammet person!" Han tog en seddel, skrev på den, foldede den sammen og overgav den til Garduña. "Her har du brevet, som du har fordret til landsbyens alcalde; du må mundtligt forklare ham, hvad han har at gøre. Du ser altså, at jeg udfører din plan bogstaveligt. Ve dig, hvis du bringer mig i fedtefadet!"

"Vær uden frygt," svarede Garduña. "Hr. Juan Lopez har grund til at tage sig i agt; og når han ser Deres Nådes underskrift, vil han gøre alt, hvad jeg forlanger af ham. Han skylder det kongelige kornlager mindst tusinde skæpper korn og de gejstliges omtrent lige så meget ... de sidste imod al lov og ret; og der er ikke en eneste enke, ikke en eneste fattig arbejder, som får sædekorn udleveret, uden at han må forpligte sig til at tilbagelevere en langt større mængde; han er en spiller, en drukkenbolt og en skammelig person, en stor ven af fruentimmer; han bringer skændsel over byen ... Og en sådan person er embedsmand! Således går det i verden!"

"Jeg har sagt dig, at du skal tie! ... Du gør mig adspredt!" skreg corregidoren.

"Lad os så gå over til sagen," tilføjede han derpå, idet han skiftede tone.

"Klokken er et kvarter over syv ... det første, du har at gøre, er at du går hjem og forbereder min kone på, at hun hverken skal vente mig til aftensmåltidet eller hjem i nat. Sig til hende, at jeg vil arbejde her i nat lige til byens porte bliver lukket og at jeg så vil gøre en hemmelig runde sammen med dig, for at se, om vi ikke kunne få fat i nogle dårlige subjekter ... Kort sagt, gør hende så tryg som muligt, så at hun sorgløs går til sengs. Sig undervejs til en anden tjener, at han skal bringe mig

aftensmaden ... Jeg har ikke mod til at vise mig i nat for min kone, for hun kender mig så godt, at hun er i stand til at gætte mine tanker. Sig til kokkepigen, at hun skal sende nogle af de småkager med, der blev bagt i dag, og sørg for, at der bliver bragt mig en halv flaske hvid vin fra værtshuset. Begiv du dig så på vejen til landsbyen, hvor du kan indfinde dig klokken halv ni."

"Præcis klokken otte er jeg der!" udbrød Garduña.

"Modsig mig ikke!" brølede corregidoren, idet han igen kom til at tænke på, hvad han var.

Garduña bukkede.

"Vi har sagt," tilføjede corregidoren, idet han beroligede sig, "at du præcis klokken otte skal være i landsbyen. Fra landsbyen til møllen er der en times vej ..."

"En lille time."

"Afbryd mig ikke."

Politibetjenten bukkede igen.

"En lille time," vedblev corregidoren. "Altså klokken ti; hvad siger du til klokken ti?"

"Før ti; klokken halv ti kan Deres Nåde ubekymret banke på møllens dør."

"Menneske! Sig mig ikke, hvad jeg skal gøre! Er du der så?"

"Jeg skal være overalt; men mit hovedkvarter vil blive i gården. O, jeg glemte ... Deres Nåde må gå til fods og uden lygte."

"For pokker med dine råd! Tror du, at jeg første gang går på eventyr?"

"Tilgiv, Deres Nåde ... O, endnu ét! Deres Nåde må ikke banke på den store dør, der fører ud til den med stenbro belagte

gårdsplads, men på den lille dør over vandledningen!"

"Der er altså en anden dør? Det havde jeg ikke bemærket!"

"Ja, herre. Den lille dør over vandledningen fører lige til møllerfolkenes sovekammer og onkel Lucas går aldrig ud eller ind af denne, så at, selv om han end snart skulle vende tilbage ..."

"Jeg forstår, jeg forstår. Tud mig ikke ørene fulde!"

"Endnu ét. Deres Nåde må ikke glemme at rømme pladsen, førend det bliver dag! For øjeblikket kommer dagslyset klokken seks."

"Det er igen et overflødigt råd. Klokken fem vil jeg være i mit hjem. Dog, nu har vi talt tilstrækkeligt. Forlad mig!"

"Altså, herre! – God lykke!" udbrød politibetjenten, idet han strakte hånden ud imod corregidoren, mens han samtidig så op mod salens loft.

Corregidoren gav Garduña en peseta (et pengestykke) og denne forsvandt som ved et trylleri.

15. Prosaisk afsked

Klokken var omtrent ni den aften, da onkel Lucas og fru Frasquita efter endt arbejde gjorde sig til gode med et fad salat, lidt kød og desuden paradisæbler og nogle af de druer, der var blevet i den omtalte lille kurv; desuden drak de en lille smule vin og lo hjerteligt på corregidorens bekostning. Derpå så begge ægtefæller kærligt på hinanden, tilfredse med Gud og sig selv; de gabte flere gange efter hinanden, hvilket var et udtryk for hele deres hjertes fred og ro, og sagde:

"Nå, lad os så begive os til hvile; i morgen er der atter en dag."

I dette øjeblik hørtes der to store slag på møllens stærke dør. Manden og konen så forbavsede på hinanden. Det var første gang, at de ved denne time hørte nogen banke på deres dør.

"Jeg vil se efter," sagde den uforfærdede navarreserinde, idet hun gik henimod gården.

"Nej, lad være! Det tilkommer mig," udbrød onkel Lucas med en sådan værdighed, at fru Frasquita overlod ham forrangen.

"Jeg har sagt dig, at du ikke skal gå ud," tilføjede han strengt, da han så, at møllersken ville følge ham. Hun adlød og blev inde i huset.

"Hvem der?" spurgte onkel Lucas.

"Øvrigheden!" svarede en stemme uden for døren.

"Hvilken øvrighed?"

"Stedets øvrighed. Luk op for alcalden!"

Onkel Lucas havde imidlertid stillet sig ved et hemmeligt kighul ved døren og ved måneskinnet opdagede hans landsbyens politibetjent.

"Det vil med andre ord sige, at jeg skal lukke op for den drukkenbolt af en politibetjent," svarede mølleren, idet han trak slåen fra.

"Det kommer ud på ét," svarede manden uden for. "For jeg medbringer en skreven ordre fra Hans Nåde. God aften, onkel Lucas," tilføjede han derpå i en mindre myndig tone, idet han trådte ind.

"God aften," svarede onkel Lucas, "lad mig se, hvad det er for en ordre. Hr. Juan Lopez kunne nok vælge en mere belejlig time til at henvende sig hos anstændige folk, men det er rimeligvis din skyld. Du har naturligvis drukket dig fuld undervejs i kroerne. Vil du have en slurk?"

"Nej, herre, det er der ikke tid til. De må ufortøvet følge mig; læs ordren!"

"Hvorledes, følge dig?" udbrød onkel Lucas, idet han med sedlen i hånden trådte ind i møllen. "He, Frasquita, følg mig!"

Fru Frasquita lagde noget bort, som hun havde i hånden og holdt lampen hen. Onkel Lucas så hurtigt efter den genstand, hans kone havde lagt bort og opdagede, at det var hans gevær. Da så mølleren på navarreserinden med et blik fuldt af ømhed og taknemmelighed, tog hende under hagen og sagde: "Hvor du er tapper!"

Fru Frasquita, der var bleg og rolig som et marmorbillede, holdt lampen i vejret med sine to fingre, uden at røbe den mindste bevægelse og svarede tørt:

"Nå, læs så!"

Ordren lød således: "I Hans Majestæt kongens navn bekendtgør jeg for den her bosiddende møller, at han, umiddelbart efter modtagelsen af nærværende skrivelse, uden

nogen undskyldning eller noget påskud, fremtræder for mig; tillige underrettes han om, at han ikke må satte nogen i kundskab om dette, da det er en hemmelig sag. Alt dette under trussel af en tilsvarende straf, hvis der vises ulydighed. Alcalde Juan Lopez."

Under skrivelsen stod der et kors som segl.

"Hører du, hvad er dette?" spurgte onkel Lucas politibetjenten. "Hvortil denne ordre?"

"Det ved jeg ikke," svarede denne, en mand på nogle og tredive år, af hvis udprægede røver- og morderfysiognomi man ikke kunne vente sig megen oprigtighed. "Jeg tror, at der er tale om et vidnesbyrd i en hekse- eller falskmøntnerproces. Sagen angår ikke Dem selv. De bliver stævnet hid som vidne eller sagkyndig. Men jeg er ikke tilstrækkelig inde i sagen. Hr. Juan Lopez vil kunne forklare Dem alting tydeligere."

"Godt!" udbrød mølleren, "sig til ham, at jeg skal komme i morgen."

"Nej, nej, herre, De må følge med nu straks uden at spilde et minut. Det er den ordre, som alcalden har givet mig."

Et øjeblik var alt stille. Fru Frasquitas øjne skød lyn. Onkel Lucas så ned på gulvet, som om han søgte noget der.

"Du vil vel i det mindste," sagde han endelig, idet han løftede hovedet, "give mig tid til at gå ned i stalden og sadle et æsel."

"Hvorfor sadle et æsel?" svarede politibetjenten. "Man kan gå derhen på en time. Natten er meget smuk og månen skinner ..."

"Ja, jeg har set, at den er stået op; men mine fødder er meget opsvulmede."

"Nå, så vil vi ikke spilde nogen tid. Jeg skal hjælpe Dem med at sadle dyret."

"Oho, er du bange for, at jeg skal løbe min vej?"

"Jeg er ikke bange for noget, onkel Lucas," sagde politibetjenten med urokkelig ro. "Jeg er øvrigheden." Dermed lod han det gevær komme til syne, som han bar under sin kappe.

"Nå," sagde møllersken til politibetjenten, "siden du går til stalden for at udøve dit embede, så gør mig den tjeneste at sadle også det andet æsel."

"Hvorfor?" spurgte mølleren.

"Det er til mig: jeg tager med jer."

"Det kan ikke lade sig gøre, fru Frasquita," afbrød politibetjenten hende. "Jeg har ordre til kun at bringe Deres mand og til at forhindre, at De følger ham; ellers må jeg bøde med mit embede og med mit hoved. Det har Juan Lopez ladet mig vide. Nå, lad os så komme afsted, onkel Lucas!"

Og han gik henimod døren.

"Forunderligt!" mumlede onkel Lucas, uden at røre sig.

"Meget forunderligt!" svarede fru Frasquita.

"Det er noget ... jeg ved ..." vedblev onkel Lucas stammende, så at han ikke kunne høres af politibetjenten.

"Ønsker du, at jeg skal tage til byen," hviskede navarreserinden, "for at jeg kan underrette corregidoren om alt?"

"Nej!" svarede onkel Lucas højt.

"Nu, hvad vil du da, at jeg skal gøre?" sagde møllersken utålmodigt.

"At du ser på mig," svarede den gamle soldat.

Begge ægtefolkene så tavse på hinanden og følte sig begge så tilfredsstillede ved den ro, fasthed og handlekraft, som deres

sjæle meddelte hinanden, at de til sidst trak på skuldrene og lo. Derpå tændte onkel Lucas en anden lampe og gik hen til stalden, idet han i forvejen sagde til politibetjenten i en fiffig tone: "Nå, kom nu og hjælp mig, hvis du vil være så elskværdig."

Politibetjenten fulgte ham, idet han nynnede en vise mellem tænderne. Få minutter senere forlod onkel Lucas møllen, ridende på et prægtigt æsel, fulgt af politibetjenten.

Ægtefællernes afsked foregik på følgende måde:

"Luk godt overalt," sagde onkel Lucas.

"Pak dig godt ind, det er køligt," sagde fru Frasquita, idet hun aflåsede døren, skød slåen for og satte en jernstang for.

16. Et ulykkestegn

Lad os ledsage onkel Lucas, De havde allerede tilbagelagt en fjerdingvej uden at sige et ord; mølleren sad på sit æsel og politibetjenten drev denne frem med sin politistav, da de et sted, hvor der var god udsigt, troede at opdage skyggen af en stor fugl, der kom hen imod dem.

Denne skygge aftegnedes så kraftigt af månelyset og i så skarpe omrids, at mølleren straks udbrød:

"Det er Garduña med sin trekantede hat!"

Men førend der kom noget svar, havde skyggeskikkelsen, der uden tvivl ville undgå dette møde, forladt vejen og var med en natfugls hurtighed flygtet ind over markerne.

"Jeg ser ingen," svarede politibetjenten nu i den mest naturlige tone af verden.

"Jeg heller ikke," svarede onkel Lucas, idet han bed sig i læberne.

Og den mistanke, han allerede havde begyndt at nære i møllen, voksede nu i mandens mistænksomme sind. "Denne min rejse," sagde han ved sig selv, "er et krigspuds af den forelskede corregidor. Hans erklæring, som jeg hørte i middags ovenpå espalieret, har vist mig, at den gamle nar vil besnære min kone. I nat vil han utvivlsomt gentage sit besøg i møllen og derfor har han tvunget mig til at forlade den. Men hvad har det at sige? Frasquita er Frasquita ... Hun vil ikke åbne døren, selv om de stikker ild på huset. Ja, selv om hun lukkede op og corregidoren ved list overraskede min navarreserinde, så ville den stakkel dog få en ilde medfart. Frasquita er Frasquita.

Dog," tilføjede han efter et øjebliks forløb, "det ville være rart, om jeg i nat kunne vende hjem så tidligt som muligt."

Dermed ankom onkel Lucas og politibetjenten til landsbyen, hvor de opsøgte alcaldens bolig.

17. En bonde-alcalde

Hr. Juan Lopez, der som privatmand og som alcalde var herskesygen, råheden og anmasselsen i egen person (når han havde med sine undergivne at gøre), nedlod sig ved denne tid, når han var færdig med sine embeds- og bondeforretninger og havde givet sin kone den daglige dragt prygl, til at drikke et krus vin i skriverens og degnens selskab, en forretning, som han var mere end halvvejs færdig med, da mølleren viste sig for ham.

"Oho, onkel Lucas!" sagde han til ham, idet han kradsede sig i håret for at finde på en løgn. "Hvordan går det? Hr. skriver, giv onkel Lucas et glas vin. Og fru Frasquita? Er hun endnu stadig så smuk? Det er allerede en evighed siden, jeg så hende sidst. Men menneske! Hvor Deres mølle arbejder mirakuløst! Deres simpleste mel er som det fineste hvedemel! Nu da – tag plads og hvil Dem ud, vi har jo Gud ske lov ikke hastværk."

"Jeg for min del har ikke hastværk," svarede onkel Lucas, der hidtil ikke havde åbnet læberne, men hvis mistanke stedse voksede mere, da han så den venlige modtagelse, som man viste ham efter en så frygtelig og voldsom indstævning.

"Siden De da altså, onkel Lucas," vedblev alcalden, "ikke har stort hastværk, så kan De jo sove her i nat, for at vi i morgen tidlig kan tage fat på vore småforretninger."

"Det har jeg ikke noget imod," svarede onkel Lucas med en forstillelse, der i ingen henseender stod tilbage for hr. Juan Lopez' diplomati. "Har sagen ikke hastværk ... så bliver jeg."

"Den har ikke hastværk og er ikke farlig for Dem," tilføjede alcalden, bedraget af den som han troede at bedrage. "De kan være rolig. Hør du, politibetjent: bered onkel Lucas et leje!"

"Nå ja, giv mig endnu en slurk!" udbrød mølleren, idet han satte sig.

"Kom herhen," svarede alcalden, idet han rakte ham det fulde glas.

"Behold De det blot; drik De tilhalvt med mig!"

"Godt, på Deres velgående!" sagde hr. Juan Lopez, idet han drak glasset halvt ud.

"He, Manuela!" skreg derpå den vinelskende alcalde. "Sig til din herskerinde, at onkel Lucas vil sove her. Hun skal anbringe en madras her på gulvet!"

"Nej, nej, på ingen måde, jeg sover som en konge i en lade."

"Men vi have jo madrasser."

"Det tvivler jeg ikke om, men hvorfor vil De besvære Deres fruentimmer med det? Jeg har bragt min kappe med ..."

"Nå ja, som De vil. Manuela, sig til din herskerinde, at hun ikke skal bringe nogen madras."

"Men hvis De vil tillade mig det," vedblev onkel Lucas, idet han gabte frygteligt, "så vil jeg straks gå hen og lægge mig; jeg har i aften haft meget arbejde i møllen og havde endnu ikke lukket øjnene ..."

"Det er tilladt," svarede alcalden majestætisk; "De kan begive Dem til hvile, når De vil."

"Jeg tror, at det også er på tide for os at gå til sengs," sagde degnen, idet han undersøgte, hvor megen vin der endnu var i kruset. "Klokken må snart være ti."

"Den mangler kun et kvarter," bemærkede skriveren, idet han skænkede resten af vinen i glassene.

"Så lad os da gå til hvile, I herskaber!" råbte husets herre, idet han drak sin del.

"Vi ses i morgen, I herrer," tilføjede mølleren, idet han ligeledes drak sin del.

"Vent og lad mig lyse for Dem! Politibetjent, før onkel Lucas til laden!"

"Herhen, onkel Lucas!" sagde politibetjenten, idet han løftede kruset i vejret, for at se, om der endnu var nogle dråber i det.

"Vi ses i morgen, i Guds navn," sagde degnen, efter at han havde tømt samtlige glas.

Derefter gik han også slingrende bort, idet han lystigt sang *De profundis* ...

"Nu, min herre," sagde alcalden til skriveren, da de var alene, "onkel Lucas har ikke mærket noget. Vi kan roligt gå til sengs og: Velbekomme corregidoren!"

18. Onkel Lucas sover en let søvn

Fem minutter senere sprang en mand ud af det vindue på alcaldens lade, som vendte ud til et gårdsrum og som næppe befandt sig fire alen over jorden. I gården stod syv eller otte ridedyr bundet til en stor krybbe, hvorover der var tag. Manden tog et æsel, som endnu var sadlet, førte det ved tøjlerne hen til gårdens port, skød slåen tilbage, åbnede porten med stor forsigtighed og befandt så sig midt på marken. Ankommet hertil svang han sig op på æslet, slog den med hælen i siden og fløj som en pil ad købstaden til; dog red han ikke ad den sædvanlige vej, men gennem mark og dal. Det var onkel Lucas på vej til sin mølle.

19. Stemmer i ørkenen

"Jeg vil se, om denne alcalde kan gøre mig noget!" sagde mølleren ved sig selv; "i morgen ganske tidlig vil jeg opsøge biskoppen; det vil jeg gøre allerførst, og jeg vil fortælle ham alt, hvad der er hændet mig i denne nat; at jeg er blevet vækket klokken ni om aftenen med et sådant hastværk og en sådan hemmelighedsfuldhed; at der er blevet sagt til mig, at jeg skulle komme alene; at man i kongens navn har talt til mig om falskmøntneri og om hekse og spøgelser, for derpå at tilbyde mig to glas vin og ønske mig god nat! Sagen er aldeles klar! Garduña har overbragt corregidorens befaling til alcalden, og corregidoren benytter denne tid til at aflægge min kone et besøg. Hvem ved, om jeg ikke træffer ham, når han banker på møllens port! Hvem ved, om jeg ikke allerede træffer ham derinde? hvem ved? Dog, hvad siger jeg? Tvivle om min navarreserinde! O, det ville være at fornærme Gud! Det er umuligt, at hun ... Umuligt, at min Frasquita ... Umuligt! Dog, hvad siger jeg? Er der noget umuligt i verden? Hvorfor har hun egentlig ægtet mig, da hun dog er så smuk og jeg så grim?" Ved disse sidste tanker begyndte den stakkels mand at græde. Derpå fik han æslet til at standse for at berolige sig selv og aftørre sine tårer, sukkede dybt, tog sine rygerekvisitter frem, lavede sig en cigaret af mørk tobak, derpå slog han på fyrstenen, og efter nogle slag fik han ild.

I samme øjeblik hørte han lyden af skridt på vejen.

"Hvor jeg er uforsigtig!" sagde han. "Hvis de allerede søger efter mig, har jeg nu røbet mig selv ved disse gnister!"

Han slukkede ilden, steg ned og skjulte sig bagved æslet. Men æslet forstod tingene anderledes og gav sin tilfredshed til kende ved at skryde højt.

"Forbandede dyr!" udbrød onkel Lucas, idet han forsøgte at holde det for munden med sine hænder.

Samtidig hørtes der et andet æsels skryden på landevejen som galant svar.

"Der har vi det!" tænkte mølleren: "med rette hedder det i ordsproget: den største af alle ulykker er at have med et kvæg at gøre!"

Med disse ord satte han sig igen op på æslet, ansporede dyret og red i den modsatte retning af det sted, hvor det andet æsel havde skrydet. Og det mærkværdigste ved det hele var, at den person, der befandt sig på det æsel, som svarede, åbenbart var lige så bange for onkel Lucas, som omvendt, da han også forlod den jævne landevej og red over stok og sten tværs igennem markerne.

Dette mærkede mølleren og beroliget derved vedblev han med følgende monolog: "Hvilken nat! Hvilken verden! Hvilket liv har jeg ikke ført i en time: politibetjente, som udfører koblertjeneste, alcalder, der aflægger falsk ed imod min ære; æsler, der skryder, når de ikke skal, og her i mit bryst et usselt hjerte, der har den frækhed at tvivle om den ædleste kvinde, som Gud har skabt! O, min Gud! Sørg for, at jeg snart kommer hjem og dér træffer min Frasquita!"

Onkel Lucas fortsatte sin vej over agre og gennem buske, indtil han endelig omtrent klokken elleve lykkeligt ankom til møllens store port.

Himmel! Porten stod åben.

20. Tvivl og virkelighed

Den stod åben og han havde dog, da han gik, hørt, hvorledes hans kone lukkede den med lås og slå! Følgelig måtte hans kone uden al tvivl have lukket den op.

Hvorledes? Hvornår? Hvorfor? Som følge af en overrumpling? Som følge af en befaling? Eller efter frit overlæg og beslutning; efter en tidligere aftale med corregidoren? Hvad ville han få at se? Hvad ville han få at vide? Hvad forestod der ham i hans hjem? Var fru Frasquita flygtet? Havde man bortført hende? Var hun død eller i armene på hans rival?

"Corregidoren har gjort regning på, at jeg ikke kunne vende tilbage hele natten," sagde han ved sig selv, dybt bedrøvet. "Landsbyens alcalde har vist fået ordre til hellere at lægge mig i lænker end at lade mig vende tilbage." Vidste Frasquita alt dette? Var hun med i komplottet? Eller var hun et offer for et bedrag, en voldshandling, en ryggesløs gerning?

Den ulykkelige behøvede ikke mere tid til alle disse grusomme tanker, end til at passere igennem den med stenbro belagte gård. Også husets døre stod åbne; han trådte ind i køkkenet, det første rum, lige som i alle bøndergårde. I køkkenet var der ingen. Der brændte imidlertid en vældig ild i kaminen, hvor der dog aldrig blev tændt ild før i december måned. Så hang der også en brændende lampe på en krog i køkkenloftet. Hvad skulle alt dette betyde? Og disse tegn på, at der blev våget og at der var nogen i huset, hvorledes stemte de overens med den dødsstilhed, der herskede i huset? Hvad var der blevet af hans kone? Da, og først da stødte onkel Lucas på

nogle klædningsstykker, der hang på to eller tre stolerygge omkring kaminen …

Han betragtede disse klædningsstykker nærmere; et frygteligt skrig blev siddende i halsen på ham og opløstes i en tavs stønnen, der truede med at kvæle ham. Den ulykkelige lod hånden fare op til halsen, fordi han ikke kunne trække vejret; tillige betragtede han bleg, rystende, med fortrukket ansigt og med vidt opspilede øjne disse klædningsstykker, grebet af en angst, lige som den stakkels synder før sin sidste gang. For hvad han så her, var den røde kappe, den trekantede hat, frakken og vesten, de sorte silkebukser, de hvide strømper, skoene med knapperne, selv stokken, kården og den fordømte corregidors handsker! Hvad han så her, var hans skændsels klædebon, hans æres og hans lykkes ligklæde!

Det frygtelige gevær stod endnu i krogen, hvor navarreserinden havde sat det for to timer siden. Mølleren gjorde et spring ligesom en tiger, for at gribe det, han undersøgte hanen og så, at det var ladt. Derpå vendte han sig om imod trappen til sovekammeret, hvor han så mange år havde hvilet ved Frasquitas side, og mumlede klangløst:

"Der er de!"

Han gjorde et skridt i denne retning, men derpå standsede han og så sig omkring, men der var ingen, som så ham.

"Ingen!" sagde han ved sig selv, "kun Gud! og han har villet det!"

Derpå ville han gøre et skridt til, da han pludselig fik øje på en seddel, som lå på bordet. Se den, styrte hen imod den og gribe den, var et øjebliks sag. Denne seddel var fru Frasquitas

fætters udnævnelse, undertegnet af Don Eugenio de Zuñiga y Ponce de Leon.

"Det var bolerpengene!" tænkte onkel Lucas, idet han rev papiret i stykker med tænderne, for at tilfredsstille sin arrigskab. "Jeg havde altid en mistanke om, at hun holdt mere af sin familie end mig! Ak! vi har ingen børn haft; det er skyld i det hele!" Og den ulykkelige stod i begreb med igen briste i gråd. Dog, nu vågnede hans harme igen og derpå sagde han mere med en frygtelig gebærde end med stemmen: "Derop, derop!"

Og han gik op ad trappen, idet han holdt i rækværket med den ene hånd, havde geværet i den anden og ulykkessedlen mellem tænderne.

Til bestyrkelse af sin mistanke så han, da han kom hen til sovekammerets tillukkede dør, at nogle lysstråler trængte gennem bræddernes sprækker og nøglehullet.

"Der er de!" sagde han igen.

Og han standsede et øjeblik, ligesom for at lade den nye bitre kalk gå forbi sig. Derpå gik han helt op, lige hen til selve døren. Inden for hørte man ikke den ringeste støj.

"Gid der ingen var derinde!" hviskede håbet frygtsomt til ham. Men i dette øjeblik hørte den ulykkelige nogen hoste i værelset derinde. Det var corregidorens halvt astmatiske hosten. Der var nu ikke mere nogen tvivl mulig, der gaves ingen redningsplanke i dette skibbrud! Mølleren smilede bittert i mørket. Hvoraf kommer det, at slige lyn ikke opklarer mørket? Hvad er al uvejrets ild i sammenligning med den, som tit brænder i menneskets hjerte. Dog begyndte onkel Lucas

(således har vi ovenfor skildret hans karakter) at berolige sig selv; han havde måske dog ikke hørt sin fjendes hosten!

Virkeligheden gjorde ham mindre ondt end tvivlen.

Han havde lige i eftermiddags sagt til fru Frasquita, at han, så snart han mistede den eneste tro, der udgjorde hans sjæls liv, øjeblikkelig ville forvandles til et nyt, andet menneske. Ligesom hos moren i Venedig, som vi ved skildringen af hans karakter har sammenlignet ham med, den følelse at være bedraget på en gang dræbte al kærlighed i hans indre, således gik det også onkel Lucas; hans inderste væsen forvandledes pludseligt og lod ham betragte verden som en ny region, hvori han satte foden for første gang. Den eneste forskel bestod i, at onkel Lucas på grund af sine naturlige anlæg var mindre tragisk, mindre streng og mere egoistisk end Desdemonas grusomme morder. Mærkværdigt, men dog naturligt ved slige situationer! Tvivlen – eller håbet, hvilket i dette tilfælde kommer ud på et – vendte endnu en gang tilbage, for et øjeblik at pine ham!

"Hvis jeg nu tog fejl!" tænkte han. "Hvis det var Frasquita, der hostede!"

I sin sorg og nød glemte den ulykkelige, at han havde set corregidorens klæder ved kaminen, at han havde truffet mølleporten åben og at han havde læst beviset for sin skændsel.

Han bukkede sig derpå og så gennem nøglehullet, skælvende af uvished og angst. Men han kunne ikke se mere end et lille bitte hjørne af sengen, og netop i dette lille hjørne så han på hovedpuden corregidorens hoved!

Endnu en gang fortrak mølleren sit ansigt til en djævelsk latter. Man skulle have troet, at han igen var lykkelig. "Nu er jeg

overbevist om sandheden!" mumlede han og gik lige så forsigtigt ned ad trappen, som han var gået op ad den.

"Det er en vanskelig sag ... jeg må tænke over den ... jeg har jo tid til alt ..." tænkte han, idet han gik ned.

Da han var kommet ned i køkkenet, satte han sig midt ned i dette og skjulte sit hoved i sine hænder. Således blev han siddende i lang tid, indtil han vækkedes af sin grublen ved et let stød, som han mærkede ved den ene fod. Det var hans gevær, der var faldet om.

"Nej, nej, siger jeg dig!" mumlede onkel Lucas, idet han betragtede våbnet. "Du passer ikke for mig. Enhver ville have medlidenhed med dem, og mig ville de hænge op! Der er tale om en corregidor, og at dræbe en corregidor er i Spanien en forbrydelse, som ikke kan undskyldes. De ville sige, at jeg havde dræbt ham af ugrundet skinsyge og lagt ham i min seng. De ville desuden sige, at jeg havde dræbt min kone, blot fordi jeg mistænkte hende, og de ville hænge mig op! Alle ville desuden le mig ud og kalde min ulykke ganske naturlig, eftersom jeg er pukkelrygget og Frasquita så smuk. Nej, nej, det går ikke an! Det eneste, som jeg trænger til, er hævn; efter hævnen vil jeg triumfere, foragte dem alle og le dem alle ud."

Således talte onkel Lucas, måske uden at gøre sig selv det klart, hvad han sagde; derpå stillede han våbnet på dets plads og begyndte at gå op og ned med hænderne på ryggen, med bøjet hoved, som om han søgte sin hævn på gulvet, i jorden, i livets jammerligheder, i en eller anden gemen krigslist, hvorved hans kone og corregidoren ville blive gjort latterlige for bestandig, i stedet for at søge denne hævn i døden, i retfærdigheden, i æren, i Himlen, hvilket måske enhver anden i

hans sted ville have gjort, der lettere end han gav efter for enhver naturens, samfundets eller sin egen følelses tvang.

I denne stemning var han. Da faldt hans øjne igen på corregidorens klæder. Han standsede. Derpå drog efterhånden et udtryk af ubeskrivelig glæde hen over hans ansigt ... indtil han tilsidst brast i en frygtelig latter, det vil sige i formelig latterkrampe, men han skulle vel vogte sig for at le højt. Det var i sandhed en mefistofelesk latter.

Han fattede sig med besvær; så begyndte han med feberagtig hurtighed at kaste sine klæder fra sig; han lagde dem allesammen på de samme stole, hvor corregidorens klæder havde ligget; han trak alt på, hvad der tilhørte denne, lige fra skoene til den trekantede hat, spændte kården omkring sig, svøbte sig ind i den røde kappe, tog stok og handsker, forlod møllen og gik ad byen til i den samme gangart som corregidoren og gentog flere gange de ord, der indesluttede alle hans tanker i sig:

"Også corregidorens frue er skøn!"

21. Pas på, herre

Vi vil nu forlade onkel Lucas og se, hvad der var forefaldet i møllen, lige fra det øjeblik, da vi lod fru Frasquita var alene, indtil hendes mand vendte tilbage og forefandt så mærkværdige ting. En time var vel henrundet, siden onkel Lucas var gået bort med politibetjenten, da den bekymrede navarreserinde, som ikke ville gå til sengs, førend hendes mand vendte tilbage, og som sad og strikkede i sit sovekammer, pludselig hørte råb om hjælp udenfor huset i dets umiddelbare nærhed, fra det sted, hvor vandledningen gik forbi.

"Hjælp! Jeg drukner! Frasquita! Frasquita!" skreg en mandlig stemme med et meget fortvivlet udtryk!

"Det er måske Lucas?" tænkte navarreserinden, opfyldt af skræk, som man kan tænke sig.

Ved sovekammeret befandt der sig en lille dør, som vi allerede har hørt Garduña omtale, og som førte ud til den øvre del af vandledningen. Fru Frasquita åbnede denne uden tøven, så meget mere som hun ikke havde kendt den stemme, der råbte om hjælp, og stod pludselig lige overfor corregidoren, der i dette øjeblik drivvåd undslap det brusende vand.

"Hjælp mig, hjælp mig, for Guds skyld!" stammede den ryggesløse gamle. "Jeg troede, jeg skulle drukne!"

"Hvorledes? Det er Dem? Hvad skal det sige? Hvor tør De vove? Hvorfor kommer De ved denne tid?" skreg møllersken, mere af uvilje end opfyldt af skræk, mens hun dog uvilkårligt veg tilbage.

"Vær stille, vær stille, bliv!" stammede corregidoren, idet han trængte sig ind i værelset bagefter hende. "Jeg skal sige dig det hele. Jeg var nærved at drukne. Jeg blev allerede ført bort af vandet som en fjer. Se bare, hvilken forfatning jeg er i."

"Ud med Dem, forsvind!" svarede fru Frasquita med stor lidenskabelighed. "De behøver aldeles ikke at forklare mig noget. Jeg forstår det hele kun alt for godt! Hvad bryder jeg mig om, hvis De drukner? Har jeg haft bud efter Dem? O, hvilken ryggesløshed! Derfor har De altså ladet min mand arrestere?"

"Bliv, hør ..."

"Jeg hører ikke; forføj Dem øjeblikkelig bort, hr. corregidor ... Gå, eller jeg indestår ikke for Deres liv!"

"Hvad siger du?"

"Hvad De hører. Min mand er ikke hjemme, men det står i min magt at skaffe mit hus agtelse. Gå, hvorfra De er kommet, hvis De ikke vil have, at jeg endnu en gang med mine egne hænder skal kaste Dem i vandet!"

"Lille Frasquita! skrig ikke sådan, jeg er ikke døv!" råbte den gamle vellystning. "Når jeg er her, så er det i en bestemt hensigt ... jeg kommer for at befri onkel Lucas, som en beruset alcalde har ladet arrestere af en fejltagelse. Men først og fremmest er det nødvendigt, at du tørrer disse klæder for mig. Jeg fryser, så jeg formelig ryster."

"Jeg siger Dem, De skal gå!"

"Vær stille, tossede ... Hvad vil du da ... her bringer jeg dig din fætters udnævnelse ... Tænd lys og lad os tale sammen ... Tør imidlertid mine klæder, så lægger jeg mig i sengen ..."

"Nå således! De tilstår altså, at De er kommet for min skyld? De tilstår altså, at De af den grund har ladet min Lucas

arrestere? Derfor bringer De udnævnelsen og det hele? Ved alle helgener i Himlen! Hvad kan denne usling af et menneske have tænkt om mig?"

"Frasquita! Jeg er corregidoren!"

"Og om De så var kongen selv, hvad bryder jeg mig om det? Jeg er min mands hustru og herre i mit hus! Tror De, at jeg er bange for corregidoren? Jeg er ikke bange for at gå til Granada og til Madrid og til verdens ende for at fordre retfærdighed over for den gamle uforskammede person, der træder sin værdighed under fødder. Og først og fremmest vil jeg i morgen tage min mantille på og gå hen til corregidorens frue ..."

"Du kommer ikke til at gøre noget af alt dette!" svarede corregidoren, idet han tabte tålmodigheden og forandrede taktik. "Du kommer ikke til at gøre noget af alt dette, fordi jeg skyder dig ned, hvis du ikke tager mod fornuft ..."

"Skyde mig ned!" sagde fru Frasquita med halvkvalt stemme.

"Ja, skyde dig ned. Og det kan jeg gøre aldeles ustraffet. Jeg har tilfældigvis sagt i købstaden, at jeg i nat gik på jagt efter forbrydere ... vær derfor ikke tåbelig ... men elsk mig ... som jeg tilbeder dig!"

"De skyde mig, hr. corregidor?" gentog navarreserinden, idet hun kastede armene tilbage og bøjede kroppen forover, ligesom for at styrte løs mod sin modstander.

"Hvis du vedbliver at gøre modstand, så skyder jeg dig og bliver så fri for dine trusler og din skønhed ..." svarede corregidoren opfyldt af angst, og trak et par lommepistoler frem.

"Altså pistoler oven i købet? Og i den anden lomme min fætters udnævnelse!" sagde fru Frasquita, idet hun nikkede med

hovedet. "Nå, min herre, valget er ikke tvivlsomt. Vil Deres Nåde vente et øjeblik, så skal jeg tænde ild." Med disse ord gik hun hurtigt hen til trappen og var nede i tre spring. Corregidoren tog lyset og gik bagefter møllersken, idet han frygtede for, at hun ville løbe sin vej, men han gik langsommere ned ad trappen, så at han, da han kom til køkkenet, stødte sammen med navarreserinden, der allerede igen kom ham i møde.

"De sagde altså, at De ville skyde mig?" udbrød denne modige kvinde, idet hun trådte et skridt tilbage. "Pas altså på, herre, jeg er parat!"

Medens hun sagde dette, lagde hun det frygtelige gevær, der spiller en så stor rolle i denne fortælling, til kinden.

"Hold inde, ulykkelige! Hvad vil du gøre?" skreg corregidoren, halvdød af skræk. "Hvad jeg sagde om at skyde dig, var en spøg. Se blot, pistolerne er ikke ladt. Derimod er det sandt, hvad jeg har sagt om udnævnelsen. Her har du den ... tag den ... som en gave."

Og han lagde den skælvende på bordet.

"Der ligger den i god behold," svarede navarreserinden. "I morgen kan jeg bruge den til at gøre ild på med, når jeg skal lave frokost til min mand. Jeg tager ikke mod noget, der kommer fra Dem, og hvis min fætter nogensinde kommer herhen, så skulle det være for at tugte denne stygge hånd, som har skrevet sit navn på dette usle stykke papir! Nu har jeg sagt, hvad jeg ville. Forlad mit hus! Ud med Dem og det hurtigt! Ellers indestår jeg ikke for noget!"

Corregidoren svarede ikke på denne tale. Han var blevet bleg, ja næsten blå, han vendte øjnene i hovedet og noget ligesom en

kuldegysen gennemløb hele hans legeme. Endelig begyndte han at klapre med tænderne og styrtede til jorden under frygtelige krampetrækninger.

Skrækken fra vandledningen, fugtigheden fra alle hans klæder, det heftige optrin i sovekammeret og angsten for geværet, navarreserinden sigtede på ham med, havde udtømt alle den gamle svæklings kræfter.

"Jeg dør!" stammede han. "Kald på Garduña ... kald på Garduña ... han er nede i gården. Jeg tør ikke dø her ..."

Han kunne ikke fortsætte, lukkede øjnene og var som død.

"Og han dør virkelig, som han siger," udbrød fru Frasquita nu. "Det er endnu det nederdrægtigste. Hvad skal jeg nu stille op med denne mand i mit hus? Hvad ville man sige om mig, hvis han døde? Hvad ville Lucas sige? Hvorledes kunne jeg retfærdiggøre mig, da jeg dog selv har åbnet døren for ham? O, nej, jeg tør ikke blive her sammen med ham. Jeg må opsøge min mand."

Efter at hun havde fattet denne beslutning, stillede hun geværet til side, gik ud i stalden, tog æslet, som stod der, sadlede det, så godt hun kunne, åbnede den store port, sprang med et spring op på dyret og red ud.

"Garduña! Garduña!" skreg hun samtidig.

"Her!" svarede endelig politibetjenten, der viste sig bagved et gærde. "Er det Dem, fru Frasquita?"

"Ja, det er mig. Kig ind i møllen og hjælp din herre, der ligger for døden!"

"Hvad siger De?"

"Det, du hører."

"Og De? Hvor vil De hen ved denne tid?"

"Jeg? Jeg tager ... til byen efter en læge," svarede fru Frasquita, idet hun slog løs på æslet.

Og hun ind ad landsbyen til ... men ikke til købstaden, som hun havde sagt.

Garduña lagde ikke mærke til denne omstændighed. Derpå hinkede han allerede hen mod møllen, idet han sagde ved sig selv:

"Den ulykkelige kan ikke gøre noget bedre. Men han er en jammerlig karl. Var det en passende tid at blive syg på? Gud giver ham lækkerbiskener og så mangler han tænder til at bide dem med."

22. Garduña her, Garduña hist

Da Garduña trådte ind i værelset, begyndte corregidoren at komme sig og ville rejse sig op fra jorden. På jorden stod også det tændte lys, som corregidoren havde bragt med fra sovekammeret.

"Er hun borte?" var corregidorens første ord.

"Hvem?"

"Djævelen! Jeg ville sige, møllersken."

"Ja, herre, hun er gået bort og jeg tror ikke i det bedste humør."

"O, Garduña, det er ude med mig ..."

"Men for Guds skyld, hvad er der i vejen med Deres Nåde?"

"Jeg faldt ned i vandledningen og blev helt gennemblødt; knoklerne falder af mig af kulde."

"Nå, nå, så slemt er det vel ikke."

"Garduña, tag dig i agt for, hvad du siger."

"Jeg siger intet, herre ..."

"Nå, godt, så hjælp mig ud af denne klemme ..."

"Jeg flyver ... Deres Nåde skal få at se, hvor hurtigt jeg bringer alting i orden."

Således talte politibetjenten og i et nu greb han lyset med den ene hånd, med den anden støttede han corregidoren under armen, bragte ham ind i sovekammeret, tog tøjet af ham, lagde ham i sengen, løb hen til brændeskuret, tog en håndfuld brænde, gik hen til køkkenet, tændte et stort bål, bar alle sin herres klæder ned, lagde disse på ryggen af to eller tre stole,

tændte en lampe, hængte den op på en krog og gik derpå igen op i sovekammeret.

"Hvordan går det?" spurgte han derpå Don Eugenio, idet han holdt lyset i vejret for at betragte hans ansigt.

"Meget godt ... Jeg mærker, at jeg begynder at svede ... I morgen hænger jeg dig, Garduña."

"Hvorfor det, herre?"

"Og du vover endnu at spørge mig om dette? Tror du, at jeg, da jeg fulgte dit råd, ventede, at jeg skulle komme til at tilbringe natten her alene, efter at jeg for anden gang har modtaget dåbens sakramente? Ja, i morgen hænger jeg dig."

"Men fortæl mig dog, hvorledes det er gået til, Deres Nåde! Fru Frasquita ..."

"Fru Frasquita ville tage mig af dage. Det er alt, hvad du har opnået ved dine råd. Jeg siger dig, at jeg hænger dig i morgen tidlig."

"Så galt er det vel ikke gået, hr. corregidor," svarede politibetjenten.

"Hvorfor siger du det, uforskammede person? Fordi du ser mig ligge hjælpeløs her?"

"Nej, herre, jeg siger det, fordi fru Frasquita ikke kan være så grusom, som Deres Nåde fortæller, siden hun jo dog er taget til byen for at hente en læge ..."

"Store Gud! Er du sikker på, at hun er taget til byen?" udbrød Don Eugenio, mere ængstelig end nogensinde.

"Det har hun i det mindste sagt til mig."

"Løb, løb, Garduña. O, jeg er redningsløst fortabt. Ved du, hvorfor fru Frasquita er taget til byen? For at fortælle min kone det hele! Hvor kunne jeg tænke på sådan noget? Jeg troede, at

hun var taget til byen for at opsøge sin mand, og da jeg har denne i god forvaring derinde, brød jeg mig ikke noget om det. Men tage til byen ... Garduña, løb, løb! Du er jo en dygtig fodgænger; frels mig fra undergang! Du må forhindre, at den skrækkelige møllerske betræder mit hus!"

"Og vil Deres Nåde så ikke lade mig hænge, hvis det lykkes mig?"

"Nej, tværtimod. Jeg vil skænke dig et par rigtig dejlige sko, som er for store til mig. Jeg vil give dig alt, hvad du ønsker."

"Så flyver jeg. Sov De i ro, Deres Nåde. Om en halv time er jeg tilbage, efter at jeg har indespærret navarreserinden."

Med disse ord gik Garduña ned ad trappen.

Det forstår sig, at mølleren kom hjem under denne politibetjentens fraværelse og havde sine visioner gennem nøglehullet.

Vi vil nu lade corregidoren svede i den fremmede seng og lade Garduña løbe til byen, hvor onkel Lucas ligeledes snart efter skulle indfinde sig tilligemed den trekantede hat og den røde kappe, og som gode fodgængere vil vi hurtigt marchere til landsbyen i den modige fru Frasquitas følge.

23. Endnu en gang ørkenen og stemmerne

Det eneste eventyr, som tilstødte navarreserinden på vejen fra møllen til landsbyen, var en lille forskrækkelse, da hun bemærkede, at der var nogen, som slog ild midt på en mark.

"Mon det skulle være corregidorens politibetjent? Mon han vil arrestere mig?" tænkte møllersken.

Da hørte hun på en gang et æsel skryde i den retning.

"Et æsel på marken ved denne tid?" tænkte nu fru Frasquita. "Der er jo dog ikke noget værtshus vidt og bredt! Ved Gud, spøgelserne gå omkring i nat, som de selv har lyst til."

Æslet, fru Frasquita sad på, anså det i dette øjeblik også for passende at skryde.

"Ti dog stille," sagde navarreserinden til det og stødte det i ryggen.

Og da hun var bange for et ubehageligt møde, drejede hun dyret bort fra vejen og lod det trave gennem markerne.

Men snart beroligede hun sig selv, da hun mærkede, at manden, der havde slået ild, og æslet, der først havde skrydet, hørte sammen, og at begge ilede i den modsatte retning.

"O, han er endnu mere bange end æslet!" udbrød møllersken, idet hun gjorde nar ad sin egen flugt og den fremmedes.

24. En datidens konge

Alcalden sov den retfærdiges søvn, da hans politibetjent bankede på sovekammerdøren og underrettede hr. Juan Lopez om, at fru Frasquita, møllersken, ønskede at tale med ham. Vi behøver ikke at opholde os ved den brummen og banden, hvorunder alcalden rejste sig og klædte sig på. Da han kom til møllersken rakte og strakte han sig endnu som en gymnastiker, der øver sine muskler og udbrød, idet han vedblev med at gabe:

"God aften, fru Frasquita. Hvad fører Dem herhen? Har politibetjenten ikke sagt Dem, at De skal blive i Deres mølle? Så ulydig er De mod øvrigheden?"

"Jeg må se min Lucas!" svarede navarreserinden. "Jeg må øjeblikkelig se ham! Sig til ham, at hans kone er her!"

"Sig til ham! De glemmer, frue, at De taler med kongen!"

"Lad mig være fri for den snak om kongen, hr. Juan; jeg er ikke oplagt til at spøge. De ved kun alt for godt, hvorfor De har ladet min mand arrestere!"

"Jeg ved intet, fru Frasquita. Hvad Deres mand angår, så er han ikke arresteret, men sover roligt i dette hus som i sit eget og bliver behandlet af mig, som jeg behandler den slags folk. Hej, politibetjent! Gå ud i laden og sig til onkel Lucas, at han skal stå op og straks komme herhen. Nu godt, fortæl De mig så, hvad der foregår; var De bange for at sove alene?"

"Vær ikke skamløs, hr. Juan! De ved, at jeg ikke holder af Deres spøg. Hvad der foregår er meget simpelt. De og hr. corregidoren ville ødelægge mit rygte; men De kom galt afsted

med det. Her står jeg, uden at behøve at skamme mig og corregidoren ligger for døden i min mølle ..."

"Corregidoren for døden!" udbrød alcalden. "Kone, ved De, hvad De siger?"

"Det, som De hører. Han er faldet i vandledningen og var nær ved at drukne eller også har han fået en lungebetændelse eller hvad ved jeg? ... det vedkommer corregidorens frue. Jeg kommer for at hente min mand, men endnu i morgen tager jeg til Granada ..."

"For pokker! for pokker!" mumlede hr. Juan Lopez. "Hej, Manuela! Pige, kom og sadl muldyret for mig! Fru Frasquita, jeg tager til møllen. Ve Dem, hvis corregidoren har taget skade!"

"Hr. alcalde, hr. alcalde!" råbte politibetjenten, da han trådte ind, bleg som et lig. "Onkel Lucas er ikke i laden. Hans æsel befinder sig ikke mere ved krybben og stalddøren står åben. Fuglen er altså fløjet ..."

"Hvad siger du?" skreg hr. Juan Lopez.

"Hellige jomfru! Hvad kan der ikke passere i mit hus?" udbrød fru Frasquita. "Lad os skynde os, hr. alcalde; lad os ikke spilde tiden! Min mand er i stand til at myrde corregidoren, hvis han træffer ham der ved denne tid!"

"Tror De da, at onkel Lucas er i møllen?"

"Hvorfor skulle jeg ikke tro det? Jeg er vis på det ... Da jeg red herhen mødte jeg ham på vejen uden at kende ham. Han var uden tvivl den mand, der slog ild på en agermark ... Min Gud! Når man betænker det ret, har dyrene mere forstand end menneskene! For De må vide, hr. Juan, at vore æsler kendte hinanden, og hilste på hinanden, mens min Lucas og jeg hverken kendte hinanden eller hilste på hinanden ..."

"Deres Lucas falder i min smag!" svarede alcalden. "Men vi vil begive os på vej og se, hvad der er at gøre med jer alle. Jeg er ikke til at spøge med. Jeg er kongen. Men ikke en sådan konge, som vi nu har i Madrid eller i Pardo, men en sådan, som i sin tid herskede i Sevilla og som kaldtes Pedro den Grusomme. Hej, Manuela, giv mig stokken og sig til din herskerinde, at jeg går ud!"

Tjenerinden adlød og da hr. Juan Lopez' muldyr allerede var sadlet, så begav fru Frasquita og alcalden sig på vej til møllen, fulgt af den uundgåelige politibetjent.

25. Garduñas stjerne

Garduña var imidlertid allerede vendt tilbage til møllen, efter at han havde søgt fru Frasquita i alle byens gader. Den snedige politibetjent var undervejs gået ind i corregidorens bolig, hvor han fandt alt fuldkomment roligt. Portene var åbne som om middagen. På trappegangen og i forværelset sov nogle af vagtmandskabet og tjenerne og ventede med sindsro på deres herre; kun da de så Garduña komme, vågnede to eller tre af dem og spurgte ham, hvor deres herre og hersker var.

"Kommer herren allerede?"

"Nej, han gør ikke. Vær blot rolig. Jeg vil kun se efter, om der er forefaldet noget nyt her i huset ..."

"Nej."

"Og herskerinden?"

"Hun har trukket sig tilbage til sine gemakker."

"Er der ikke for nylig kommet en kone gennem porten?"

"Der har ingen vist sig her hele aftenen."

"Nå, så lad der heller ikke komme nogen ind fra nu af, hvem det så end er, hvad han så end vil og hvad han siger, at han vil. Tværtimod, om så Morgenstjernen selv skulle komme og spørge efter herren eller herskerinden, så læg hånd på den og kast den i fængsel."

"Det lader til, at der i nat bliver gjort jagt på vigtige personer?" spurgte en af betjentene.

"Stor jagt!" tilføjede en anden.

"Allerhøjeste jagt!" svarede Garduña højtideligt. "I kan nok tænke jer, hvor vigtig sagen er, når corregidoren og jeg i egen

person er klapperne! Nu, på gensyn og pas på!"

"Gå med Gud!" svarede alle og hilste Garduña.

"Min stjerne blegner!" mumlede denne, da han trådte ud af corregidorens hus; "selv kvinderne fører mig bag lyset; møllersken er taget til landsbyen for at søge efter sin mand, i stedet for at komme herhen. Stakkels Garduña, du er en dårlig snushane!"

Med disse ord begav han sig på tilbagevejen til møllen, og politibetjenten havde ret, når han kaldte sig selv en dårlig snushane, for han mærkede ikke, at en mand i en rød kappe i dette øjeblik skjulte sig bag ved nogle buske uden for byen, idet han mumlede: "Pas på! der kommer Garduña ... Han må ikke se mig."

Det var onkel Lucas, klædt som corregidor, der gik ind mod byen, idet han fra tid til anden gentog sine djævelske ord: "Også corregidorens frue er skøn!"

Garduña gik forbi uden at opdage ham; og den falske corregidor forlod sit skjulested og trådte ind i byen.

Kort efter ankom politibetjenten, som vi allerede har bemærket, til møllen.

26. Reaktionen

Corregidoren lå endnu i sengen, således som onkel Lucas nylig havde set gennem nøglehullet.

"Jeg ligger i en rigtig sund sved, Garduña; den har befriet mig for en sygdom," udbrød han, da politibetjenten trådte ind i huset. "Og fru Frasquita? Har du truffet hende? Har du hende med? Har hun talt med min kone?"

"Herre, møllersken har ført mig frygteligt bag lyset; hun er ikke taget til købstaden, men til landsbyen for at opsøge sin mand ... Deres Nåde må tilgive mig min dumhed."

"Så meget desto bedre, så meget desto bedre," sagde corregidoren, hvis øjne funklede af ondskab. "Så kan alt blive godt endnu. Inden det bliver dag skal onkel Lucas og fru Frasquita være lænket til hinanden og være på vej til Inkvisitionens fængsler i Granada; og der vil de rådne op, uden at kunne fortælle nogen deres eventyr i nat. Bring mig klæderne, Garduña, bring dem og hjælp mig dem på; de må allerede være tørre! Elskeren skal nu forvandles til corregidoren!"

Garduña gik ned til køkkenet for at hente klæderne.

27. I kongens navn

Imidlertid var fru Frasquita, hr. Juan Lopez og landsbypolitibetjenten ankommet til møllen.

"Jeg træder først ind!" udbrød landsbysognefogeden. "Jeg er ikke for intet øvrigheden; følg med, politibetjent, og De, fru Frasquita, vent ved porten, til jeg kalder på Dem."

Således trådte hr. Juan Lopez hen i vinranke-lysthuset, hvor han i måneskinnet så en mand med høje skuldre, klædt som mølleren med jakke og benklæder af mørkt stof, sort bælte, blå strømper og en bondehue.

"Det er ham!" skreg alcalden. "I kongens navn, overgiv dig, onkel Lucas!"

Manden søgte at undfly ind i møllen.

"Overgiv dig!" skreg nu politibetjenten, idet han sprang løs mod ham, tog ham i nakken, trykkede det ene knæ i ryggen på ham og kastede ham til jorden.

I samme øjeblik fo'r én som et vildt dyr løs mod landsbypolitibetjenten, tog ham i bæltet, kastede ham ned på stenbroen og gav ham lussinger både på højre og venstre side.

Det var fru Frasquita; hun råbte: "Usling, vil du lade min Lucas være!"

Men da trådte en tredje mand, der var kommet til med et æsel ved tøjlerne, med fasthed imellem dem begge og søgte at frelse landsbypolitibetjenten. Det var Garduña, der troede, at hans landsbykollega var Don Eugenio de Zuñiga; han sagde til møllersken:

"Frue! Agtelse for min herre!"

Med disse ord søgte han at beskytte landsbypolitibetjenten.

Da fru Frasquita så, at hun befandt sig som en svovlstik mellem to flammer, gav hun Garduña et sådant stød lige i maven, at han faldt baglæns til jorden, så lang han var. Således lå der nu fire personer på jorden.

Imidlertid forhindrede Juan Lopez den formentlige onkel Lucas i at rejse sig, idet han satte foden på hans hofter.

"Garduña! Hjælp! I kongens navn! Jeg er corregidoren!" skreg endelig denne sidste, der var nær ved at kvæles under alcaldens svære bondestøvler.

"Corregidoren! Ja, det er sandt!" sagde hr. Juan Lopez forskrækket.

"Corregidoren!" gentog alle.

De rejste sig hurtigt alle fire op fra jorden.

"I fængsel med jer allesammen!" udbrød Don Eugenio de Zuñiga. "I galgen allesammen!"

"Men, herre," bemærkede Juan Lopez, idet han kastede sig på knæ, "Deres Nåde må tilgive, at jeg har mishandlet Dem! Hvor kunne jeg vel genkende Deres Nåde i disse klæder?"

"Tossehoved!" svarede corregidoren. "Jeg måtte jo dog have klæder på. Ved du ikke, at man har taget mine egne? Ved du ikke, at en røverbande, hvis fører onkel Lucas er ..."

"De lyver!" skreg navarreserinden.

"Hør mig, fru Frasquita," sagde Garduña til hende, idet han kaldte hende afsides. "Med hr. corregidorens og selskabets tilladelse! – Hvis De ikke bringer dette på det rene, så vil vi alle blive hængt, onkel Lucas allerførst!"

"Hvad er der da sket?" spurgte fru Frasquita.

"Onkel Lucas er nu på vej til købstaden, klædt som corregidor. Og Gud må vide, om han i sin forklædning er kommet ind i corregidorens frues gemakker!"

Og politibetjenten fortalte hende med få ord alt det, som vi allerede ved.

"Jesus Maria!" udbrød møllersken. "Så anser min mand mig for vanæret! Så er han taget til købstaden for at hævne sig! Skynd Dem og tag til byen, for at jeg kan blive retfærdiggjort overfor min Lucas!"

"Ja, lad os skynde os til byen. Vi må forhindre, at denne mand taler med min kone og fortæller hende alt dette dumme tøjeri, som han naturligvis bilder sig ind," sagde corregidoren, idet han gik hen til et æsel; "løft mig op på den, hr. alcalde!"

"Ja, lad os tage til byen, ja," tilføjede Garduña, "og Gud give, hr. corregidor, at onkel Lucas kun har talt med Deres hustru!"

"Hvad siger du, ulykkelige?" buldrede corregidoren løs, "tror du, han er i stand til ..."

"Til alt!" svarede fru Frasquita.

28. "Klokken er slået tolv, klokken er slået tolv."

Således råbte natvægteren gennem byens gader, da møllersken og corregidoren, begge siddende på to af møllerens æsler, Juan Lopez på sit muldyr og de to politibetjente til fods ankom til corregidorhusets port.

Porten var lukket.

"Stygge tegn!" tænkte Garduña. Han bankede to-tre gange med dørhammeren. Der hengik lang tid. Ingen lukkede op, ingen svarede, fru Frasquita stod der, hvid som et vokslys. Corregidoren tyggede på sine negle. Ingen sagde et ord.

Bum! Bum! Bum! Stadig ny banken på porten, hvori begge politibetjentene og hr. Juan Lopez afløste hinanden. Ingen lukkede op. Intet svar. Ingen rørte sig. Alt var stille.

Man hørte kun brøndvandets stærke plasken derinde i gården.

Således hengik flere minutter, lange som en evighed. Endelig åbnedes et lille vindue i anden etage, og en kvindelig stemme sagde: "Hvem er det?"

"Det er ammens stemme ..." mumlede Garduña.

"Det er mig," svarede Don Eugenio de Zuñiga; "luk op!"

Et øjebliks tavshed indtrådte.

"Og hvem er De?" spurgte ammen så.

"Hører De mig da ikke? Jeg er herren ... corregidoren ..."

Atter en pause.

"Gå med Gud!" svarede ammen. "Min herre er kommet for en time siden og har straks begivet sig til hvile. Gå De også til

sengs og sov Deres rus ud!"

Dermed blev vinduet slået i.

Fru Frasquita skjulte sit ansigt med sine hænder.

"Amme!" brølede corregidoren ude af sig selv. "Hører De ikke, at jeg siger Dem, at De skal åbne porten. Har De lyst til at blive hængt?"

Vinduet blev igen lukket op.

"Men hvad er der da i vejen? Hvorfor skriger De dog således?"

"Jeg er corregidoren!"

"For pokker, lad mig være i fred! Har jeg da ikke sagt Dem, at corregidoren kom hjem allerede før midnat og at jeg med mine egne dine har set ham gå ind i fruens værelse? Vil De have løjer med mig? Nå, så vent blot, så skal jeg vise Dem noget!"

Samtidig åbnedes porten pludselig og en flok tjenere, bevæbnet med tykke knipler, fo'r løs på dem udenfor, idet de skreg som rasende.

"Nå, hvor er ham, der udgiver sig for corregidoren? Hvor er den skælm, den drukkenbolt?"

Og nu opstod der en forfærdelig forvirring på grund af det fuldstændige mørke; ingen kunne finde sig tilrette, og corregidoren, Garduña, Juan Lopez og hans politibetjent fik en ordentlig dragt prygl.

Det var den anden dragt prygl, som Don Eugenio fik på grund af denne nats eventyr, bortset fra dåben i møllegraven.

Fru Frasquita stod i nogen afstand og græd for første gang i sit liv. "Lucas! Lucas!" sagde hun, "du har kunnet tvivle om mig! Du har kunnet omfavne en anden! O, vor ulykke er ulægelig!"

29. Efter regn kommer solskin

"Hvad er det for en skandale?" spurgte endelig en rolig, velklingende, agtelse indgydende stemme.

Alle løftede hovedet og så en sortklædt kvinde, som lænede sig ud over bygningens hovedbalkon.

"Corregidorens frue!" sagde tjenerne, idet de holdt inde med pryglene.

"Min hustru!" stammede Don Eugenio.

"Lad disse herrer træde ind. – Corregidoren siger, at det er tilladt," tilføjede corregidorens frue.

Tjenerne trådte til side og Zuñiga og hans ledsagere trådte ind ad porten og steg op ad trappen.

Den mest ulykkelige synder kan ikke være gået til galgen med så usikre skridt og et så forstyrret ansigt, som corregidoren gik op ad sit hus' trapper med. Dog, tanken om hans vanære begyndte allerede at trænge al den ulykke, som han havde forårsaget og som havde ramt ham selv og hele hans latterlige stilling i baggrunden.

"Frem for alt," tænkte han, da han gik op ad trappen, "er jeg en Zuñiga og en Ponce de Leon! Ve dem, som har glemt dette!"

30. En dame af stand

Corregidorens frue modtog sin gemal og hans bondeagtige ledsagere i bygningens hovedsalon. Hun stod alene, oprejst, med øjnene fæstet på dørene.

Hun var en meget fin dame, endnu temmelig ung, af en rolig og streng skønhed, så nobelt og alvorligt klædt, som tidens smag tillod det. Hun viftede sig majestætisk med en vifte af store papegøjefjer fra Philippinerøerne og i den anden hånd holdt hun et lommetørklæde, hvis fire hjørner hang symmetrisk ned med en regelmæssighed, som svarede fuldstændig til hendes holdning og hendes mindste bevægelser. Denne smukke kvinde havde noget af en dronning, meget af en abbedisse ved sig og indgød alle, der behagede hende, ærefrygt og frygt. Den sorte kjole, som hun bar på denne tid, og de mange lys, der oplyste salonen, beviste desuden, at corregidorens frue bestræbte sig for at give denne scene en teatralsk højtidelighed og et ceremonielt anstrøg i modsætning til hendes mands eventyrs bondeagtige og plumpe karakter.

Sluttelig vil vi bemærke, at denne kvinde kaldte sig Doña Mercedes Corrillo de Albornox y Espinosa de los Montervo og at hun nedstammede fra denne by. Hendes familie, der var efterkommere af byens erobrere, havde af verdslige forfængelighedshensyn formået hende til at ægte den gamle og rige corregidor; og hun, der ellers var blevet nonne, for hendes naturlige kald var klostret, havde indvilliget i dette smertelige offer. Hun havde allerede to børn med sin gamle mand og man mumlede om, at et tredje var i anmarch.

Men her vil vi vende tilbage til vor fortælling.

31. Gengældelsen

"Mercedes," råbte corregidoren, da han trådte frem for sin kone, "jeg må øjeblikkelig vide ..."

"Oho, onkel Lucas, De her?" sagde corregidorens frue, idet hun afbrød ham. "Er der passeret en ulykke i møllen?"

"Kone! Jeg er ikke kommet for at spøge," svarede corregidoren rasende. "Forinden jeg på min side afgiver forklaringer, må jeg have at vide, hvad der er blevet af min ære ..."

"Det vedkommer ikke mig! Har De måske givet mig den i forvaring?"

"Ja, Dem!" svarede Don Eugenio. "Konerne har deres mænds ære i forvaring!"

"Nå, så spørg De Deres kone om Deres. Der står hun jo foran Dem."

Fru Frasquita, der var blevet stående ved salonens dør, hulkede højt.

"Træd ind, kone, og sæt Dem ned," sagde corregidorens frue, idet hun vendte sig til møllersken med en fyrstindes værdighed.

Hun selv gik hen til sofaen.

Den ædelt tænkende navarreserinde forstod nu denne krænkede og måske dobbelt krænkede hustrus holdning. Hun hævede sig derfor op på samme højde, beherskede sin naturlige heftighed og vedligeholdt hårdnakket tavshed. Fru Frasquita, der var sig fin ære bevidst, havde ganske vist heller ikke hastværk med at forsvare sig! Men hun havde stor lyst til at anklage, men ikke corregidorens frue. Den, som hun havde en

høne at plukke med, det var onkel Lucas, og onkel Lucas var der ikke.

"Fru Frasquita," gentog den ædle dame, da hun så, at møllersken ikke havde rørt sig af pletten, "jeg har sagt Dem, at De kan træde ind og sætte Dem."

Dette sagde hun med endnu mere velvilje og følelse end før. Corregidorens frue har vistnok også instinktmæssigt anet, da hun så denne kvindes rolige holdning og mandige skønhed, at hun her ikke havde med et lavt og gement væsen at gøre, men måske også med en ulykkelig ligesom hun selv, ulykkelig og det blot, fordi hun kendte corregidoren.

Disse to kvinder, der gensidigt betragtede hinanden som rivalinder, vekslede altså fredelige og velvillige blikke med hinanden, og mærkede med stor overraskelse, at deres gemytter gensidigt beroligedes ligesom to søstre, som genkender hinanden. Således hilser snetoppene på de høje bjerge hinanden i det fjerne.

Under sådanne behagelige indtryk trådte møllersken majestætisk ind i salen og satte sig på en stol.

På vejen til møllen havde hun overvejet, at hun i købstaden ville komme til at gøre vigtige besøg og hun havde derfor bragt sin påklædning i orden og kastet en mantille af sort flonel med lange frynser over sig, som klædte hende fortræffeligt. Hun så ud som en dame.

Corregidoren havde imidlertid iagttaget tavshed. Fru Frasquitas tilsynekomst i dette øjeblik måtte i det mindste forurolige ham. Han var nu mere bange for denne kone end for sin egen.

"Nå, onkel Lucas," vedblev fru Mercedes, idet hun vendte sig til sin mand, "her står fru Frasquita for Dem ... De kan nu gentage Deres spørgsmål!"

"Mercedes, for Guds skyld!" skreg corregidoren. "Se, du ved ikke, hvad jeg er i stand til at gøre! Jeg besværger dig på ny ikke at spøge og sige mig alt, hvad der har tildraget sig her under min fraværelse. Hvor er denne mand?"

"Hvem? Min gemal? Min gemal er just i færd med at stå op og vil straks være her."

"Han står op!" skreg Don Eugenio.

"Det forbavser Dem? Forbavses De virkelig over, at en retskaffen mand på denne tid er andetsteds end i sit eget hus, i sin egen seng?"

"Mercedes! Betænk, hvad du siger! Betænk, at jeg er corregidoren!"

"Skrig ikke således, onkel Lucas, ellers giver jeg politibetjentene befaling til at slæbe Dem i fængsel!" svarede corregidorens frue, idet hun rejste sig.

"Jeg, i fængsel! Jeg, byens corregidor!"

"Byens corregidor, retfærdighedens håndhæver, kongens befuldmægtigede," svarede den ophøjede kvinde med en sådan alvor og energi, at ordene blev siddende i halsen på den falske møller, "kom tilbage til sit hus til sædvanlig tid, for at hvile sig ovenpå sit ædle dagværks anstrengelser, og for i morgen at fortsætte med at værne om byernes ære og liv, arnens hellighed og kvindernes ærbarhed og således forhindre, at nogen som helst klæder sig ud som corregidor eller på anden måde trænger sig ind i en fremmed kvindes værelse, og sørge for, at ingen

forstyrrer dyden i dens sorgløse ro, at ingen forstyrrer den kyske søvn ..."

"Mercedes! Hvad siger du?" hviskede corregidoren med sin tandløse mund, "hvis det er sandt, at dette er foregået i mit hus, så siger jeg, at du er en troløs og skamløs kvinde!"

"Hvem taler denne mand med?" svarede corregidorens frue med foragt, idet hun lod sit blik svæve hen over alle tilstedeværende. "Hvem er denne vanvittige person? Er han beruset! Jeg kan ikke en gang tro, at han er en ærbar møller, som onkel Lucas, skønt han er klædt som en bonde. – Hr. Juan Lopez, tro De mig," sagde hun til landsbyens alcalde, der stod forstenet, "min mand, byens corregidor, kom hjem for to timer siden, med sin trekantede hat, sin røde kappe, sin ridderkårde og sin embedsstav ... Tjenerne og politibetjentene rejste sig og hilste på ham, da han gik gennem porten opad trappen, og gennem forværelset. Derpå lukkede de alle portene, og siden den tid har ingen betrådt mit hus før Deres ankomst."

"Således forholder det sig. Det forholder sig fuldstændig således," svarede ammen, tjenerskabet, politibetjentene, der alle stod ved salondøren og overværede dette sælsomme optrin.

"Ud med jer allesammen!" skreg Don Eugenio, skummende af raseri. "Garduña, Garduña, kom og grib disse uslinge, som ikke yder mig den skyldige agtelse! I fængsel med dem allesammen! I galgen!"

Garduña var intetsteds at opdage.

"Forresten, herre," vedblev fru Mercedes, idet hun skiftede tone og nedlod sig til at se på sin mand og behandle ham som sådan, af frygt for at drive den farlige spøg for vidt, "lad os

antage, at De er min mand ... lad os antage at De er Don Eugenio de Zuñiga y Ponce de Leon ..."

"Det er jeg!"

"Lad os endvidere antage, at jeg har taget fejl, idet jeg antog den mand, der klædt som corregidor trådte ind i mit værelse, for Dem ..."

"I uslinge!" skreg den gamle, idet han lod hånden fare ned til kården, men han stødte kun på møllerens tomme bælte.

Navarreserinden skjulte sit ansigt i sin mantille for at skjule de tårer, som hendes skinsyge afpressede hende.

"Lad os antage alt, hvad De vil," vedblev fru Mercedes med ubegribelig ro, "men sig mig nu, min herre: Har De ret til at beklage Dem? Kan De anklage mig som dommer? Kan De dømme mig? Har De måske været i kirke? Kommer De fra skriftestolen? Kommer De fra messen? Hvorfra kommer De med denne kone? Hvor har De tilbragt den halve nat?"

"Med forlov," udbrød fru Frasquita, idet hun sprang op med en sådan fart, som om hun blev skudt ud af en kanon; hun stillede sig uforfærdet mellem corregidorens frue og manden.

Denne, der just ville tale, blev stående med åben mund, da han så, at navarreserinden gik i ilden.

Men fru Mercedes kom hende i forkøbet og sagde: "Kone, spar Deres forklaringer. Jeg fordrer ingen af Dem, intet mindre end dette. Her kommer den, som har ret til at fordre forklaringer. Se at komme til rette med ham!"

Samtidig gik døren til et værelse op og i denne viste onkel Lucas sig klædt som corregidor fra top til tå, med stav, handsker og kårde, som om han ville træde ind i rådhuset.

32. Troen flytter bjerge

"Jeg ønsker selskabet en rigtig god aften," sagde den nyankomne, idet han tog den trekantede hat af og efterabede Don Eugenio de Zuñigas stemme.

Alle var forbløffede. Onkel Lucas' lighed med corregidoren var vidunderlig, så at tjenerskabet og selv hr. Juan Lopez måtte briste i latter.

Don Eugenio følte godt denne nye fornærmelse og styrtede løs mod onkel Lucas som en drage.

Men fru Frasquita trådte imellem dem, holdt corregidoren tilbage med den arm, som vi allerede kender, og denne, der var bange for en ny kolbøtte og ny forhånelse, lod sig støde tilbage, uden at sige et ord. Man så tydeligt, at denne kvinde var skabt til at tæmme den ulykkelige gamle.

Onkel Lucas blev blegere end døden, da han så sin hustru træde nærmere; men derpå beherskede han sig og sagde med en så græsselig latter, at han måtte lægge hånden på hjertet, for at det ikke skulle sprænges, idet han endnu stadig efterabede corregidoren:

"Vær velkommen, Frasquita! Har du allerede sendt din fætter hans udnævnelse?"

Men nu skulle man blot have set navarreserinden. Hun rev mantillen tilbage, løftede hovedet stolt som en løvinde, hendes øjne skød lyn, idet hun så på den falske corregidor og hun sagde ham lige i ansigtet:

"Jeg foragter dig, Lucas!"

Møllerens ansigt forandredes pludselig, da han hørte sin hustrus stemme. En slags indskydelse af religiøs natur var trængt ind i hans sjæl og opfyldte den med lys og glæde. Således udbrød han, idet han i øjeblikket glemte, hvad han havde set og troede at have set i møllen, med tårer i øjnene og i en oprigtig tone:

"Så er du altså min Frasquita!"

"Nej!" svarede navarreserinden, ude af sig selv. "Jeg er ikke mere din Frasquita. Jeg er ... Tænk på dine heltegerninger i denne nat og de vil sige dig, hvad du har gjort af dette hjerte, som elskede dig så højt!"

Og hun begyndte igen heftigt at græde.

Corregidorens frue kunne ikke længere holde sig tilbage, hun trådte hen til hende og sluttede hende på det kærligste i sine arme.

Fru Frasquita kyssede hende uden at vide noget af, hvad hun gjorde og sagde til hende, mens hun hulkede som et barn, der søger beskyttelse hos moderen:

"Hvor jeg er ulykkelig!"

"Ikke så meget, som De tror!" svarede corregidorens frue hende, idet hun også græd.

"Jeg, jeg er ulykkelig!" sukkede samtidig onkel Lucas, idet han ikke kunne holde sine tårer tilbage, skønt han skammede sig.

"Nå, og jeg?" udbrød endelig Don Eugenio, idet han følte sig blødgjort ved de andres flæben eller måske troede, at han kunne klare sig bedst ved at græde. "O, jeg er et letsindigt menneske, et uhyre og har nu modtaget min løn."

Dermed begyndte han at hyle, idet han vendte sig mod den tykke Juan Lopez.

33. Og du?

Onkel Lucas var den første, som igen kom flot i dette hav af tårer. Han kom igen til at tænke på, hvad han havde set gennem nøglehullet.

"Mine herrer, nu vil vi holde opgørelse!" sagde han pludselig.

"Her er ikke tale om opgørelse, onkel Lucas," udbrød corregidorens frue. "Deres kone er en helgen!"

"Ja … vel … men …"

"Intet men … Lad De hende tale, og De skal se, hvorledes hun retfærdiggør sig. Siden jeg så hende, har mit hjerte sagt mig, at hun er en helgen, trods alt, hvad De har fortalt mig."

"Godt, hun skal tale," sagde onkel Lucas.

"Jeg taler ikke," svarede møllersken; "hvem der bør tale, det er dig … for sandheden er, at du …"

Og fru Frasquita sagde intet mere af uovervindelig agtelse for corregidorens frue.

"Og du?" svarede onkel Lucas, idet han på ny begyndte at tvivle.

"Nu er der ikke tale om hende," skreg corregidoren, idet skinsygen også vågnede på ny hos ham. "Der er tale om denne kvinde; o, Mercedes, hvem skulle have troet, at du …"

"Og du," svarede corregidorens frue, idet hun målte ham med øjnene.

Og en tid lang gentog begge ægteparrene hundrede gange de samme ord:

"Og du?" – "Ja, og du?" – "Ja, ja, du!" – "Nej, du!" – "Men hvor kunne du?" osv.

Således ville det være vedblevet i det uendelige, hvis ikke corregidorens frue endelig med værdighed havde sagt til Don Eugenio: "Ti du nu stille. Vort særlige tilfælde vil vi forhandle senere. Hvad der nu bør gøres, er at berolige onkel Lucas' hjerte: efter min mening er det meget let, for her ser jeg hr. Juan Lopez og hans politibetjent, der står i begreb med at retfærdiggøre fru Frasquita."

"Jeg behøver ikke at retfærdiggøres gennem disse mænd," svarede denne. "Jeg har to vidner, som fortjener mere tillid og som man ikke kan sige om, at jeg har forført eller bestukket dem ..."

"Og hvem er det?" spurgte mølleren.

"De står nede ved porten ..."

"Så sig til dem, at de skal komme herop med den nådige frues tilladelse."

"De stakkels tingester kan ikke komme herop."

"O, det er to fruentimmer ... Vidner, der fortjener tillid ..."

"Det er heller ikke to fruentimmer. Det er kun små bitte ..."

"Endnu galere. Der er altså to småpiger! Sig mig dog deres navne!"

"Den ene kalder sig Pinnona og den anden Liviana ..."

"Vore to æsler! Frasquita, vil du gøre nar ad mig?"

"Nej, jeg taler fuldstændig alvorligt. Jeg kan ved vore æslers vidnesbyrd bevise dig, at jeg ikke var i møllen, da du så corregidoren i den."

"For Guds skyld, jeg beder dig, forklar dig ..."

"Hør, Lucas og dø af skamfuldhed, siden du har kunnet tvivle om min ære. Mens du i nat gik fra vor landsby hjemad, gik jeg fra vort hus til landsbyen, og således krydsedes vore veje

undervejs. Men du havde forladt vejen eller rettere sagt, du stod stille for at slå ild midt på en ager ..."

"Det er sandt, jeg stod stille ... Bliv ved ..."

"Desuden skrød dit æsel ..."

"Rigtigt. O, hvor jeg er lykkelig! Tal, tal, hvert af dine ord lægger et år til mit liv!"

"Og på denne æselskryden svarede et andet fra landevejen ..."

"O, ja, ja, velsignet være du! Jeg synes, jeg hører det endnu!"

"Det var Liviana og Pinnona, som havde genkendt hinanden og hilste hinanden som gode veninder, mens vi begge hverken hilste på hinanden eller genkendte hinanden ..."

"Sig intet mere! Sig intet mere ..."

"Så lidt genkendte vi hinanden," vedblev fru Frasquita, "at vi to forskrækkedes for hinanden og flygtede i modsat retning. Således ser du, at jeg ikke var i møllen. Hvis du nu vil vide, hvorfor du så corregidoren i sengen, så føl på de klæder, som du bærer, og som vistnok endnu er fugtige. De vil vidne bedre for mig end jeg selv. Den nådige herre faldt i møllegraven og Garduña bragte ham til sengs. Vil du måske vide, hvorfor jeg lukkede døren op? Fordi jeg troede, at du var den druknede og påkaldte min hjælp. Og til slutning, hvis du vil vide, hvad udnævnelsen ... Dog, jeg behøver nu ikke at sige mere. Når vi bliver alene, skal jeg fortælle dig om det og om meget andet, som jeg må fortie for den nådige frue."

"Alt, hvad fru Frasquita har sagt, er sandt," råbte Juan Lopez for at sætte sig i yndest hos fru Mercedes, der som han så regerede i corregidorens hus.

"Alt! Alt!" tilføjede hans politibetjent, idet han fulgte sin herres eksempel.

"Ja, alt ... alt!" sagde også corregidoren, der var inderlig glad over, at navarreserinden ikke kom med nærmere forklaringer.

"Så er du uskyldig!" udbrød onkel Lucas overbevist. "Min Frasquita! Min elskede Frasquita! Tilgiv min uretfærdighed og tillad mig at omfavne dig!"

"Det er mel af en anden sæk ..." svarede møllersken, idet hun trådte tilbage. "Førend jeg omfavner dig, vil jeg høre dine forklaringer ..."

"Jeg skal give dem for ham og for mig," sagde fru Mercedes.

"Jeg har ventet på dem i en time!" sagde corregidoren, der gjorde sig umage for at hævde sin værdighed.

"Men jeg vil ikke give dem," vedblev corregidorens frue, idet hun så foragteligt på sin mand, "førend herrerne har skiftet dragt og så kun til dem, som er berettiget til at høre på dem."

"Lad os skifte ... lad os skifte," sagde murcianeren til Don Eugenio, idet han glædede sig meget ved, at han ikke havde taget ham af dage, men dog med blikke så fulde af had, der ville have været moren fra Venedig værdig. "Deres Nådes gevandt kvæler mig! Jeg var meget ulykkelig mens jeg bar det!"

"Fordi du ikke forstår det!" svarede corregidoren. "Jeg derimod længes efter igen at få det på, for at jeg kan kvæle dig, dig og den halve verden, hvis min kones undskyldninger ikke tilfredsstiller mig."

Corregidorens frue, der hørte disse ord, beroligede de tilstedeværende med et blidt smil, således som englene plejer at gøre, hvis opgave det er at beskærme menneskene.

34. Også corregidorens frue er smuk

Efter at corregidoren og onkel Lucas havde forladt salen, satte corregidorens frue sig på ny på sofaen, drog fru Frasquita ved sin side, og sagde med elskværdig simpelhed, idet hun henvendte sig til tjenestetyendet og retstjenerne, der stod i døren:

"Gå, karle, og fortæl nu alt det stygge, som I ved om mig."

Da trådte alle frem og ti stemmer ville tale på en gang; men ammen, der var en vigtig person i huset, påbød de andre tavshed og begyndte på følgende måde.

"De må vide, fru Frasquita, at vi, jeg og min herskerinde, i nat vågede hos børnene og bad, for at fordrive tiden, mens vi ventede på herren, fordi Garduña havde bragt den efterretning, at corregidoren var på spor efter nogle skrækkelige forbrydere og vi ville ikke gå til hvile, førend han var vendt tilbage i god behold; da hørte vi støj i alkoven ved siden af. Vi tog lyset, halvdøde af angst, for at se efter, hvem der var i værelset, da vi – hellige Guds moder! – ved vor indtræden så en mand i vor herres påklædning; men det var ikke ham, da det var Deres mand, der stod i begreb med at skjule sig. 'Tyve!' skreg vi ude af os selv og et øjeblik senere var boligen fuld af mennesker, og politibetjentene trak den falske corregidor frem fra sit skjul. – Min herskerinde, der, ligesom vi alle, havde genkendt onkel Lucas og frygtede for, at han, da hun så ham i den påklædning, havde dræbt herren, begyndte at jamre, så at en sten måtte blive rørt ved det. 'I fængsel! I fængsel!' skreg imidlertid de fleste af os. 'Tyv! Morder!' var de mildeste ord, som onkel Lucas fik at

høre, og således stod han op til en væg og uden at kunne sige et ord. – Men da han så, at man ville slæbe ham i fængsel, sagde han, ... Hvilket jeg vil gentage, skønt det var bedre, om det blev fortiet: 'Nådige frue, jeg er hverken en tyv eller en morder; min æres tyv og morder er i mit hus hos min kone!'"

"Stakkels Lucas!" mumlede fru Frasquita.

"Jeg ulykkelige!" sukkede corregidorens frue.

"Således sagde vi alle ... Stakkels onkel Lucas og stakkels nådige frue! ... for ... ser De ... vi havde allerede fået nys om, at vor herre havde et godt øje til Dem ... og, endskønt ingen troede, at De ..."

"Amme!" udbrød corregidorens frue, "bliv ikke ved på den måde!"

"Jeg skal fortsætte på en anden måde," sagde en politibetjent, idet han benyttede lejligheden til at bemægtige sig ordet. "Onkel Lucas, der ved sin påklædning og sin måde at gå på så udmærket forstod at narre os, da han trådte ind i huset, så at vi alle antog ham for corregidoren, var som sagt ikke kommet med gode hensigter, og hvis den nådige frue ikke havde været oppe, så forestil Dem blot, hvad der kunne være sket ..."

"Gå! – Ti du blot stille!" afbrød kokkepigen ham. "Du siger blot dumheder! Nå ja, fru Frasquita; onkel Lucas måtte, for at forklare sin nærværelse, tilstå, i hvilken hensigt han var kommet ... Naturligvis kunne den nådige frue, der måtte høre på dette, ikke tæmme sin heftighed og gav ham et slag på munden, så at halvdelen af hans ord forblev uudtalte! Jeg selv overøste ham med skældsord og havde helst kradset øjnene ud på ham ... for De vil kunne indse, fru Frasquita, skønt det er Deres mand, at komme på den måde, for at ..."

"Du er en sladdertaske," skreg dørvogteren, idet han stillede sig foran den talende. "Hvad vil du mere? Hør nu til sidst på mig, fru Frasquita, og lad os gå til sagen. Den nådige frue har gjort og sagt, hvad hun burde ... men senere, efter at hendes vrede havde lagt sig, følte hun medlidenhed med onkel Lucas, og idet hun kom til at tænke på corregidorens slette handlemåde, sagde hun omtrent følgende ord: 'Hvor æreløs Deres hensigt end har været, onkel Lucas, og endskønt jeg aldrig vil kunne tilgive en sådan uforskammethed, så er det nødvendigt, at Deres kone og min gemal i nogle timer bliver i den tro, at de er fanget i deres egne snarer, og at De, begunstiget ved denne forklædning, har gengældt skændsel med skændsel. Vi kan ikke tage nogen bedre hævn over dem end ved dette bedrageri, som så let lader sig opklare, så snart det behager os!' Efter at denne beslutning var fattet, underrettede den nådige frue og onkel Lucas os om, hvad enhver havde at gøre og sige, når herren kom tilbage, og jeg har naturligvis pryglet Garduña således igennem, at han i lang tid vil huske natten mellem St. Simon og St. Lucas ..."

Da han holdt op med at tale, havde corregidorens frue og møllersken allerede en stund hvisket hinanden i ørene, omfavnede og kyssede hinanden hvert øjeblik og kunne tit ikke lade være med at le.

Skade, at man ikke kunne høre, hvad de sagde! ... Men læseren vil uden stor anstrengelse kunne tænke sig det, og hvis læseren ikke kan, så kan læserinden.

35. Kejserligt dekret

Imidlertid kom corregidoren og onkel Lucas tilbage i salen, hver i sine egne klæder.

"Nu er turen kommet til mig," sagde Don Eugenio de Zuñiga. Og efter at han nogle gange havde hugget stokken ned i gulvet, ligesom for at genvinde sin energi, ligesom en officiel Antæus, der ikke følte sig stærk nok, førend hans spanskrør berørte jorden, sagde han til Mercedes, sin hustru, med ubeskrivelig dristighed:

"Mercedes, jeg venter på dine forklaringer."

Imidlertid havde møllersken rejst sig, kneb, som tegn på forsoning, onkel Lucas i armen, så at han troede at se himlen åben, og tilkastede ham fornøjede og forelskede blikke.

Corregidoren bemærkede denne pantomime, stod stum af forbavselse og kunne slet ikke begribe en så umotiveret forsoning.

Han vendte sig atter til sin kone og sagde til hende i en bitter tone:

"Kone, alle er enige undtagen vi! Berøv mig min tvivl! Jeg befaler dig det som mand og som corregidor!"

Dermed stødte han igen stokken mod gulvet.

"De vil forlade mig?" udbrød Doña Mercedes, idet hun trådte hen til fru Frasquita og slet ikke ænsede Don Eugenio. "Ja, gå De med Gud; denne skandale vil ingen følger have. Rosa, lys herskabet ned, de vil forlade mig. Lev vel, onkel Lucas!"

"O, nej," skreg hr. de Zuñiga, idet han trådte imellem, "den, der hedder onkel Lucas, får ikke lov til at gå! Onkel Lucas bliver

i arrest, til jeg ved hele sandheden! Hej, politibetjent, i kongens navn!"

Ikke en eneste adlød Don Eugenio. Alle så på corregidorens frue.

"Nå, så gør dog plads!" sagde denne, idet hun stødte sin mand til side og tog afsked med hele selskabet på en meget fin måde, idet hun, efter datidens mode, bøjede hovedet om på siden, tog fat i forklædet med fingerspidserne og nejede yndefuldt.

"Men jeg ... men du ... men vi ... men denne der ..." stammede den gamle, trak sin kone i kjolen og forstyrrede hende i hendes skønneste høflighedsbeviser. Forgæves! Ingen tog notits af herren.

Da alle var gået og kun de uenige ægtefæller var tilbage i salonen, nedlod corregidorens frue sig endelig til at sige i en tone som en zarina, der sender en minister til Sibirien i evig landsforvisning:

"Om du så end lever i tusind år, skal du aldrig få at vide, hvad der i nat er forefaldet i mit værelse. Hvis, som det sømmede sig, havde været her, så havde du ikke behøvet at spørge nogen om det. Hvad mig angår, så gives der ingen grund, og der vil aldrig gives nogen grund, som tvinger mig til at besvare dine spørgsmål, for jeg foragter dig således, at jeg, hvis du ikke var mine børns fader, straks ville kaste dig ned over denne balkon. Og nu godnat, min herre!"

Med disse ord, som corregidoren hørte på uden at røre sig, for han havde ikke mod til noget, når han var alene med sin kone, trådte corregidorens frue ind i sideværelset, derfra ind i

sovekammeret og låsede døren efter sig; og dens stakkels mand stod alene i salen og mumlede med eksempelløs kynisme:

"Nå, jeg havde ellers ikke ventet at slippe så godt fra det!"

36. Slutning og morale

Fuglene kvidrede, idet de hilste på morgenrøden, da onkel Lucas og fru Frasquita forlod byen og begav sig på vej til deres mølle. Ægtefællerne gik til fods, foran dem begge æslerne sammenkoblede.

"På søndag må du gå til skrifte," sagde møllersken til sin mand, "for du må rense dig for alle grimme tanker og syndige hensigter i denne nat."

"Du har ret," svarede mølleren, "men du må til gengæld gøre mig en anden tjeneste. Du må købe mig en ny seng i stedet for den, som dette giftige dyr har varmet sig i."

"Tal ikke til mig om ham, Lucas!" svarede fru Frasquita. "Lad os hellere tale om noget andet. Jeg må bede dig om en anden tjeneste."

"Tal!"

"Du må til næste sommer lade mig rejse til Solan de Cabras i bad."

"Hvorfor?"

"Måske skænker Himlen os så børn."

"Fortræffeligt. Jeg bringer dig derhen, hvis vi er i live."

Dermed kom de til møllen, just som solen, uden endnu at være stået fuldstændig op, allerede forgyldte bjergenes toppe.

Til ægtefolkenes store overraskelse, som ikke ventede høje gæster efter den forløbne nats skandale, kom der om eftermiddagen flere herskaber end nogensinde til møllen.

Den ærværdige biskop, mange gejstlige, dommeren, to priorer og forskellige andre personligheder (hvilke, som man senere fik at vide, var indbudt af biskoppen), fyldte den med stenbro belagte gård aldeles. Kun corregidoren manglede.

Efter at selskabet var samlet, tog biskoppen ordet og sagde: Netop fordi der var forefaldet visse ting i dette hus, ville han og hans gejstlige vedblive med at besøge det, for at hverken de ærbare møllerfolk eller andre her tilstedeværende personer skulle rammes af den offentlige dadel, som kun den fortjente, der ved sin stygge opførsel havde sat en plet på et så anstændigt og i høj grad sædeligt selskab. Han formanede faderligt fru Frasquita til for fremtiden at være mindre udfordrende og forførerisk i sine ord og gebærder og dække sine arme og sin hals bedre. Han rådede onkel Lucas til uegennyttighed, forsigtighed og sand beskedenhed, og idet han uddelte sin velsignelse til alle, sluttede han med at sige, at han gerne ville spise et par druer, da han ikke fastede i dag. Alle var af samme mening som han ... med hensyn til dette sidste punkt; og espalieret blev den eftermiddag stærkt belejret: mølleren måtte af med to hele kurve fulde af druer!

Denne hyggelige selskabelighed vedvarede i omtrent tre år, da Napoleons hære imod alles forventning trængte ind i Spanien og Uafhængighedskrigen begyndte.

Biskoppen og begge hans gejstlige døde år 8, dommeren og de andre medlemmer af selskabet imellem 9 og 12, fordi de ikke kunne udholde synet af franskmænd, polakker og det andet utøj, som udbredte sig i landet og røg i kirkerne under messen.

Corregidoren, der aldrig mere vendte tilbage til møllen, blev afsat af marskal Sebastiani og døde i Granadas fængsel, fordi han – det være sagt til hans ære! – intet øjeblik kunne forsone sig med fremmedregimentet.

Fru Mercedes formælede sig ikke på ny, gav sine børn en fortræffelig opdragelse, gik i sin alderdom i kloster, hvor hun endte sine dage med helgenglorien om panden.

Garduña tjente franskmændene.

Hr. Juan Lopez blev guerrillero, førte en deling og faldt ligesom hans politibetjent i det berømte slag ved Baza, efter at have dræbt mange franskmænd.

Skønt onkel Lucas endelig og fru Frasquita ingen børn fik, trods badene ved Solan de Cabras og mange løfter og bønner, vedblev de at elske hinanden, nåede en høj alder og så i 1812 og 1820 absolutismen forsvinde og igen dukke op 1814 og 1825, indtil endelig det konstitutionelle system på ny blev indført ved den absolutte konges død. De gik ind til et bedre liv, just som den syvårige borgerkrig begyndte, uden at de runde hatte, som enhver nu bar, kunne bringe dem til at glemme hine tider, som symboliseres ved den trekantede hat.

Om "Den trekantede hat"

Forfatter: Pedro Antonio de Alarcón (1833-1891).
Org.titel: Pedro A. de Alarcón: *El Sombrero de tres picos.* Casa Editorial de Medina y Navarro, Madrid 1874.
Denne udgave efter: *Den trekantede Hat*. En spansk Fortælling. Efter Alarcón ved J. Th., i *Kongelig allernaadigst privilegeret Horsens Avis eller Skanderborg Amtstidende* 20.06.1878-10.07.1878. Bogudgave af denne oversættelse foreligger så vidt vides ikke.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Serafín Martínez del Rincón y Trives (1840-1892), efter *La Ilustración Española y Americana* 8. okt. 1890 (til kapitel 12. "Tiende og førstegrødegaver").

978-87-7628-416-9
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-714-7 (Ølstykke 2020).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk